dolmuş

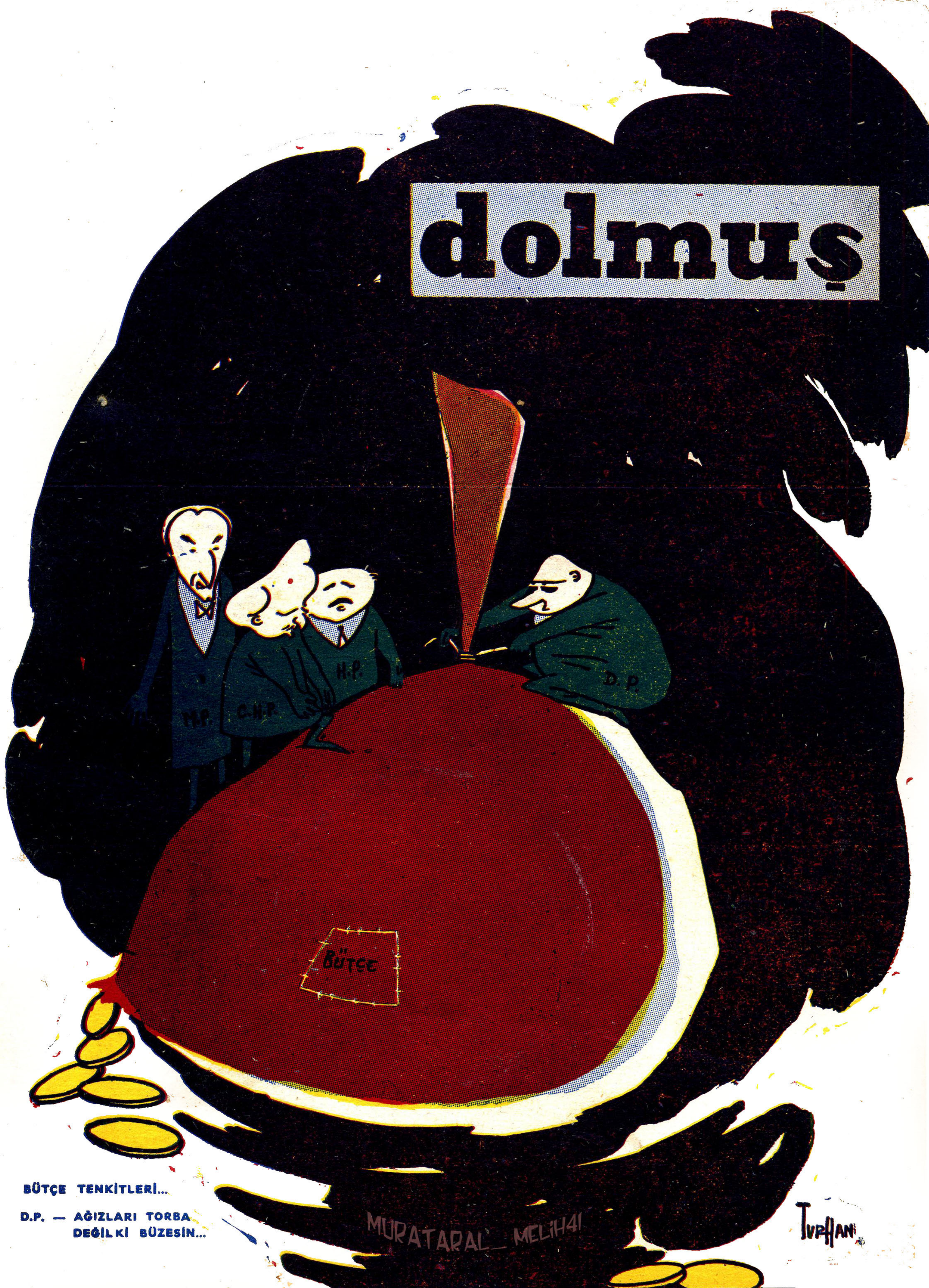

BÜTÇE TENKİTLERİ...

D.P. — AĞIZLARI TORBA DEĞİL Kİ BÜZESİN...

MURATARAL_MELİH41

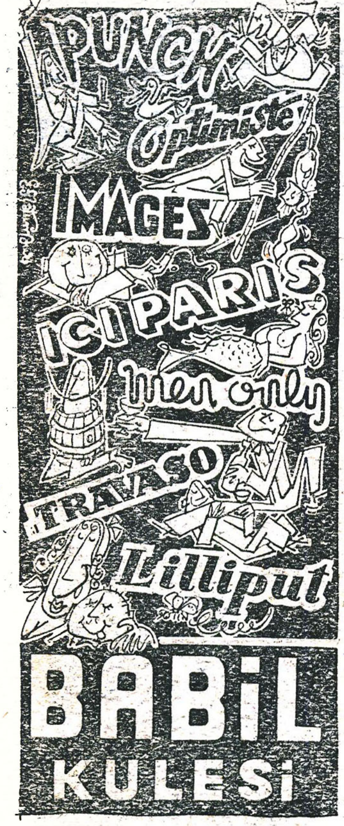
Punch
Optimiste
IMAGES
ICI PARIS
men only
TRAVASO
Lilliput
BABİL
KULESİ

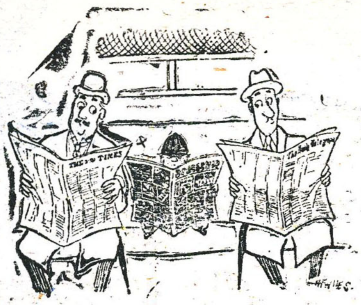

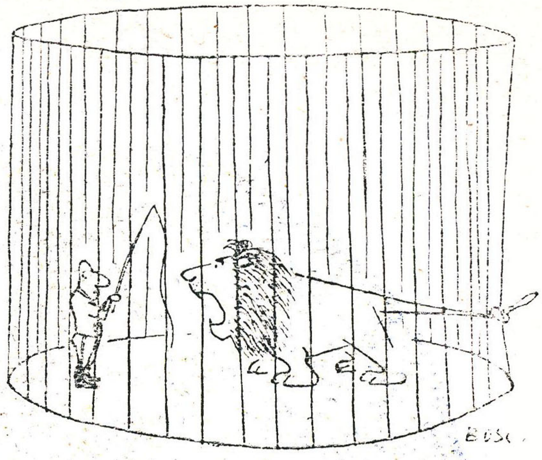

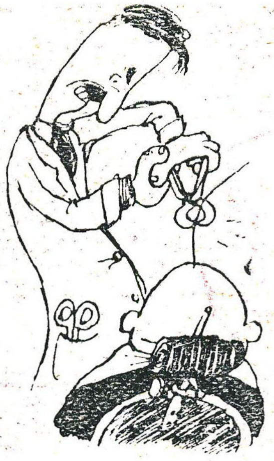

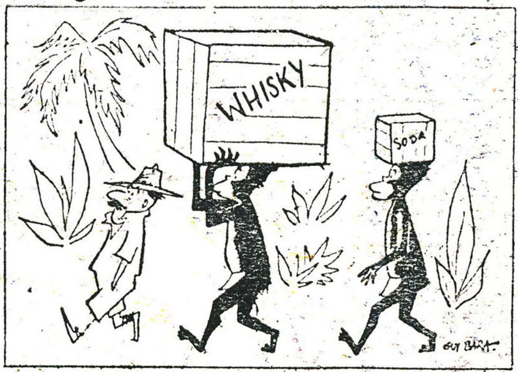
WHISKY
SODA

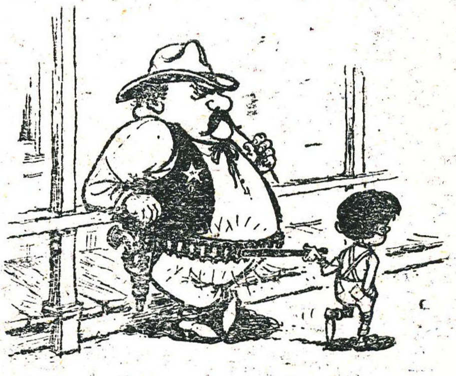

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI — Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk — İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SENE: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 2 — 12 OCAK 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

BİR GİYİM ÜSTADI

1956 senesi Ocak ayının altıncı cuma günü saat 14.30 sularında «Dolmuş» Mecmuasının yazı işleri odasının kurşuni renkli kapısı açıldı...

Ve içeriye bir adam girdi. (Bu başlangıçtan ötürü Akis'çilerden özür dileriz. Patenti onlardadır.) Masa başında oturan ben — evet ben — bu meçhul şahsı hiç bir şeye benzetemedim. Doğrusunu isterseniz duyu organlarım üzerinde yaptığı tesirleri beynimde toparlayıp bir idrake varamadım. (Bu cümle için de Peyami Safa'dan özür dileriz.) Bu zat-ı muhteremin ne rengini ne de feza içinde ölçülerini değerlendirebilmek mümkündü.

Yerlere kadar eğilip kendini takdim etti:

— Bendeniz «Politikacı»yım.

Galiba gülümsüyordu.

Hayretle bu garip mahlûka bakakaldım. Sanki girdiği kabın şeklini alacak yumuşaklıkta acayip vücudiyle karşımdaki koltuğu doldurdu.

— Siz, dedi, karikatüristlere bakmayın. Kendi dillerinde beni frak ve silindir şapka ile ifade ederler. Olduğum gibi ilk defa size görünüyorum.

Şaşmıştım.

— Bir kahve......

— Şimdi bırakın bu politik mevzuu. Benim derdim başka. Gazetede yılın en iyi giyinen şahıslarının seçildiğini okudum. Bu seçim hatalıdır. Dünyanın en iyi giyinen adamı benim. Zamana zemine göre esvabını benden daha dikkatle seçecek yoktur.

Sihirbaz olduğum zamanlar başıma taktığım tüyleri renklerine en büyük resamlar hayran olur. Kabile reisiyken büründüğüm kumaşların güzelliğine payan yoktur. Kral olduğum zaman kolluğumdan sarkan ipekli dantelânın uzunluğu milimetresine

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

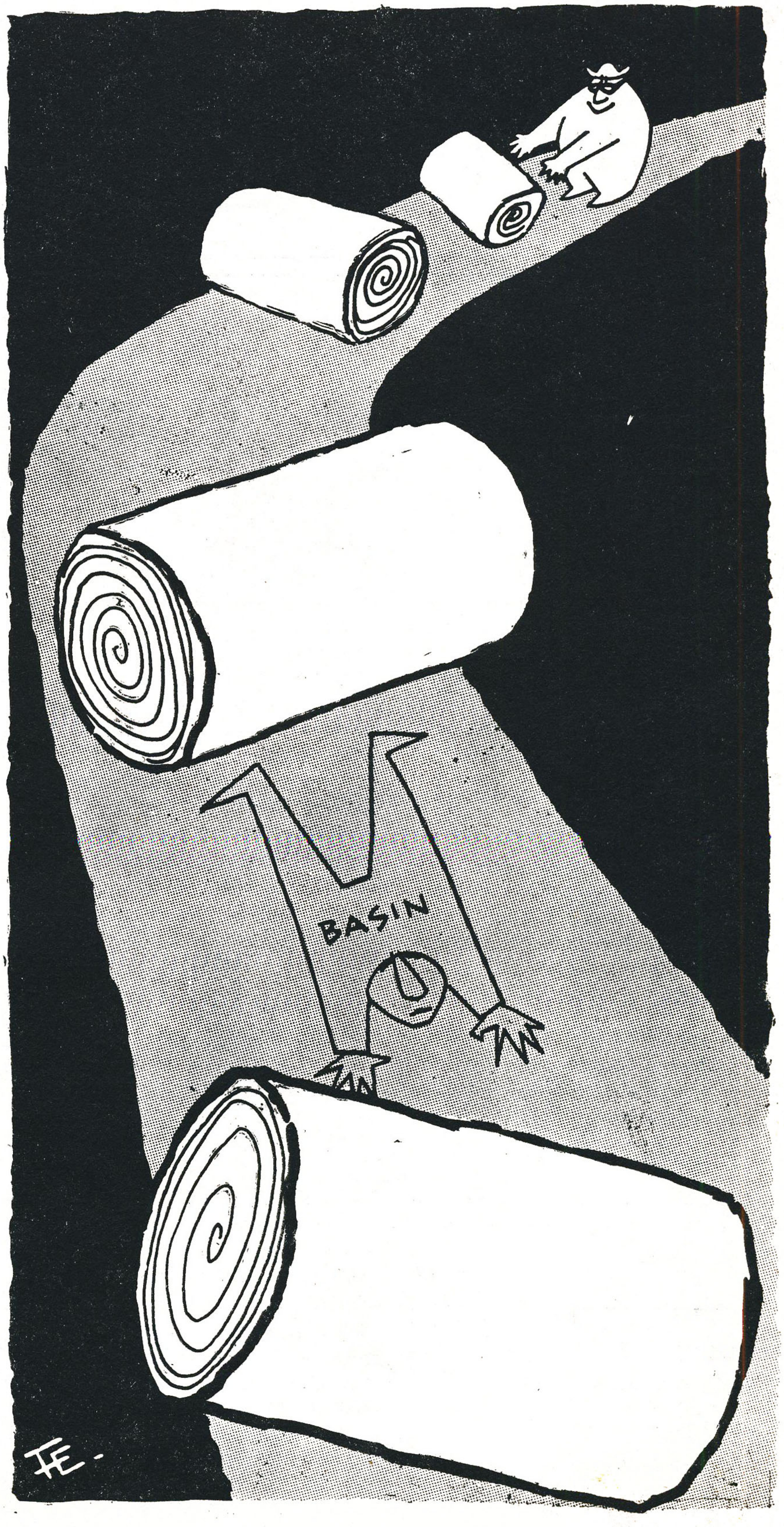

KÂĞIT MESELESİ

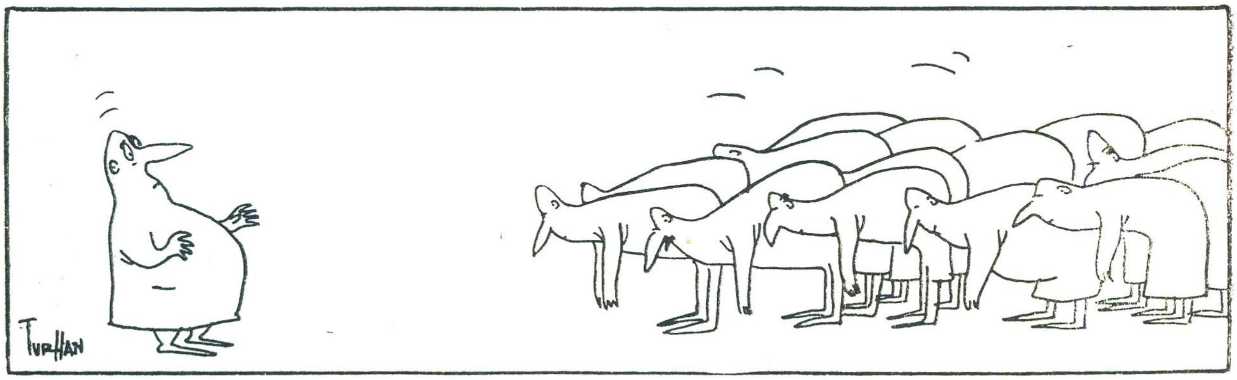

(Ön sayfadan devam)

kadar ölçülüdür. Şark ülkelerine uzandığım zaman kavuğumun heybetiyle insanlar yüreklerinden sarsıldılar. Hele bir fabrikada kasketimi eğip yürüdüm mü kimse benim kadar afi kesemez...

Düşünceye dalmıştım......

Vay kerata politikacı vay!
Hakikaten kral, anarşist, sihirbaz, diktatör veya devrin profesyonel, profesyonel olduğu nisbette manevi kıymetlerinden kaybeden fraklı politikacısı olsun giyimde üstüne yoktu.

Hak verdiğimi söylemek için başımı kaldırdım. Bu zengin gardroba sahip olduğundan ötürü kendisini tebrik edecektim.

Politikacı toz olmuştu.

Zaten koltuğa o kadar ihtirasla yayılmıştı ki erimiş gitmiş olduğunu zannederim.

4. VİTES

DOĞRU SÖZE NE DENİR?

Vatan'ın başlığı: «Doğruya doğru - İğriye iğri.»
İktidar — Bu doğrudur.
Ahmet Emin — Evet doğrudur.
İktidar — Bu iğridir.
Ahmet Emin — Evet iğridir.

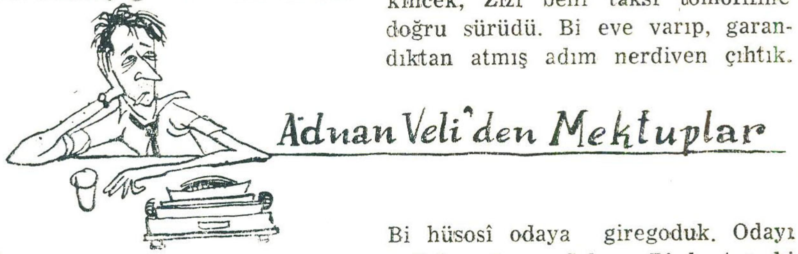

Gardaşım Şaban!
Evvelâ mâsus selâm idüp iki ellerinden sıkarım. İrecep ilen ailesi gardaşıma mâsus selâm idüp iki ellerinden sıkarım. Tefik gilin Haççe'ye, Haççe'nin anası Elif anaya, Elif ana'nın gaynı İprâm'a, İprâm'ın bilâderi Hüseyn'e, Hüseyn'in baldızı Güllü'ye, Güllü'nün efendisi İsmayıl'e, Ismayıl'in gızanı Tahir'e, Tahir'in bacanağı Sülüman'a, Sülüman'ın sözlüsü Esma'ya, Esma'nın eniştesi Hakkı'ya, Hakkı'nın babası imam Ramiz efendi'ye mâsus selâm idüp iki ellerinden sıkarım. Benim tarfımı sorup sual idicek olursan, çok bi müşkülâtlar içine düşmekle perişan oldum. Hani sana geçen mettupta tecrübe evlenmesi diyerekten ağnatmıştım. Diyne beni Şaban.. Bu tecrübe evlenmesi, esas çok iyi bi evlenme olduğuna rağmen, vallaha insanı sıpıttırıyo. O zizi dedikleri tombul garı, meğerkim tilki gibi garıymış vallaha..

Ben ilkin anzurut dükkânında gafamın içiynen dışını tekmil doldurdum. Garı da hüsosî Avrupa içgisinden içti. İki gişinin birden parasını ben virdim. İki gisinin parası diyincek, az bi para deyi aklına getirme. Bura İsdanbul. Burda kibar adamların gayfesine girip de bi gayfe içtin miydi, o paraynan köyde haremine bi esbap aldıktan kelli, kusuruynan da bi haftalığına çengi dutarsın.

O ağşem anzurut dükkânından çıkıncek, Zizi beni taksi tomofiline doğru sürüdü. Bi eve varıp, garandıktan atmış adım nerdiven çıhtık. Bi hüsosî odaya giregoduk. Odayı vallaha görme Şaban. Bi baştan bi başa tekmil naylon odası. Perdesi Naylon, kilimi naylon, dößeği naylon, tahtası naylon. Aynanın içinde bi bakıncek, ayni kendinden, dört dene adam goruyon. O odanın içinde bir gice yatincek, köyde bi sene yatmasan da zarar itmez. Zabah olup da horoz ötme zamanı gelincek, bi gamyonun sesi beni uyardı. Zizi'ye baktım. Maşallahı var. Küflü ayran içmiş gibi uyuyagomuş. Ben urbamı geyip dosdoğru nama-

YAZIYOOOR !

Gazetelerden: Anadoludan İstanbula geleceklerden ayak bastı parası alınacakmış...

Gazetelerden: Mekkeye gidecek hacılar ayakkabı parası vermiyecek.

★

Gazetelerden: Ağaoğlu pahalılığın sebebi Kasım Gülek'tir dedi.

Gazetelerden: D. P. pahalılığa karşı tedbir alacak.

★

7 Ocak 1956 tarihli Ulus'dan: Dört sahifelik Ulus, kâğıtsızlıktan çıkmıyacak duruma geliyor.

7 ocak 1956 tarihli Zafer: İlâveli Zafer.

★

Gazetelerden: Balıklar denize dökülüyor.

Gazetelerden: H. Balık, D.P. den ihraç edildi.

★

Gazetelerden: Dul kadınlar kulübü İnönü'yü yılın erkeği seçti.

Gazetelerden: İnönü, «D.P. benim oğlumsa, Hürriyet Partisi de torunumdur dedi.

★

Gazetelerden: Türkiyede iki kişiye bir çift ayakkabı düşüyor.

Gazetelerden: Tanınmış kunduracılarımızdan biri ayakkabının mübrem ihtiyaç olmadığını söyledi.

2. VİTES

za goştum. Sonracığıma otele varıp ekmek yidim. Ağşem oluncek, gine anzurut dükkânına vardım. Zizi beni gollarıynan sarmaladı. Meğerkim bana dutulmuş. Epi bi lâflar didi de; çok bi hoşuma geldi. Hem kadın en cittî gonuşuyo, hem de durmamasına sevda ağlamasıynan ağlıyo. Bana didi ki, «Yürüğemde, didi, esaslı ağırlık var, didi. Bu ağırlık senden geliyo, didi. Ya burdan galk git, ya da beni gollarınnan eyicene sarmala» didi. Bu lâfa garşılık içerimden bir ses duydum. Ses bana didi ki, «Len oğlum, sen böyle gadını anca cennette bulun. Halbukiyse burda ayağna gelmiş. Cenâbı Mevlâ kalbine de bi ateş goymuş. Gel sen, şunun iki gaşının orta yerine, bi ellilik gayme yapıştıragoy» didi o ses. Ben de sese uydum. Çıkarıp yapıştırdım. Ardından gene şişeler geldi, mezeler geldi. Taksi tomofiline binincek nerdivanlı eve uçuvirdik. O evin içine olan biteni, köye gelincek, bi hafta ağnatcem. Uzun lâkırdının gısası. Ben Zizi ilen tam beş gün tecrübe evlenmesi yaptım. Tecrübe evlenmesinin masarifi de tam 440 gayme dut-tu. Ondan sonracığıma garı bi de altın bilezik istedi. Vallaha iki dene aldım. «Hadi gayri, köye yörü» didim. Garı bu sefer cınımaz mı?..

(Devamı 26. cı sayfada)

YAZISIZ

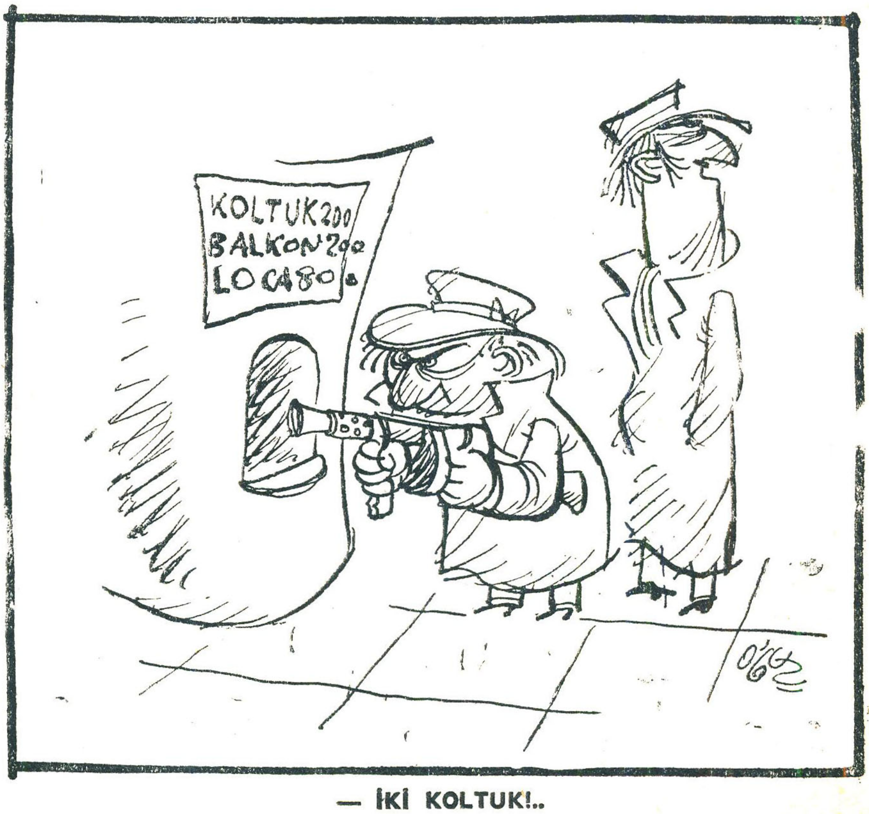

— İKİ KOLTUK!..

YAZISIZ

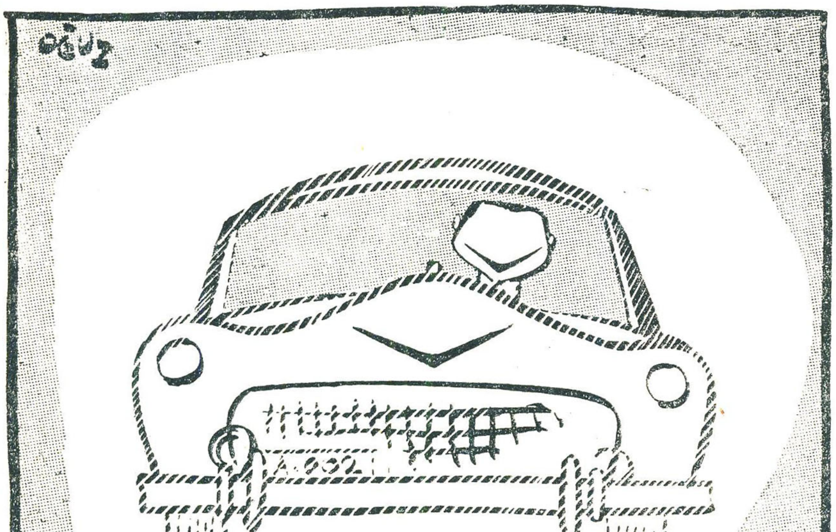

YAZISIZ

Matbuat Haıretleri

Yazan : ŞİNASİ NAHİT BERKER

ERTUĞRUL ŞEVKET

Bu memlekette ilk defa olarak bir basın konferansını tertibeden başbakan, rahmetli Recep Peker'dir. Anadolu Kulübündeyiz... Memleketin iç ve dış siyaseti ile ilgili her türlü mesele hakkında açık ve geniş malûmat verdi... Artık söylenecek, sorulacak bir şey kalmamıştı ki, Ertuğlu Şevket:

— Başbakan'dan şunu da rica etsek, dedi... Biz gazeteciler hakkında hükûmet herhangi bir şey düşünüyor mu?. Bilhasa bizim gibi ecirlerin istikballeri pgk meşkûk... Patronlar istedikleri kadar para veriyor, istedikleri zaman da kapının önüne koyuyorlar... Gelirimiz az, giderimiz çok.

Recep Peker:

— Sen de ayağını yorganına göre uzat!.

Ertuğrul Şevket:

— Yorgan yok ki...

İBRAHİM CÜCEOĞLU

İbrahim iyi çocuktur, hoş çocuktur, ayrıca iyi şair, iyi hikâyecidir.. Geçenlerde bunun bir hikâye yazmasına şahit oldum. Kâğıdı makineye takmış, başlığını da koymuş:

— Hikâye...

Düşünür durur..

— Ne yaparsın sen? Dedim...

— Ne yapacam, dedi, görmüyor musun, hikâye yazacam.. Başlığını koyamadım bir, mevzuu bulduramadım iki...

NERMİN ABADAN

Macarca, Romence, Fransızca, İngilizce, Lâtince, Yunanca velhasıl yedi iklim dillerini iyi bilir amma, Ulus'a ilk girdiği zamanlar, türkçesi eni konu kıttı. Şimdi hocamız Yavuz Abadan sayesinde ana dilini de epeyce ilerletti gibime gelir...

İşte Nermin hanım arkadaşımıza, Ulus'a ilk girdiği zamanlar bir tercüme veriyorlar: Fransızcadan Türkçe'ye... Roosevelt yeni ölmüş ona dair... Yazıda şöyle bir cümle var:

—... feu le président Roosevelt...

Nermin Abadan tercüme ediyor:

— ... âteşin başkan Roosevelt!.

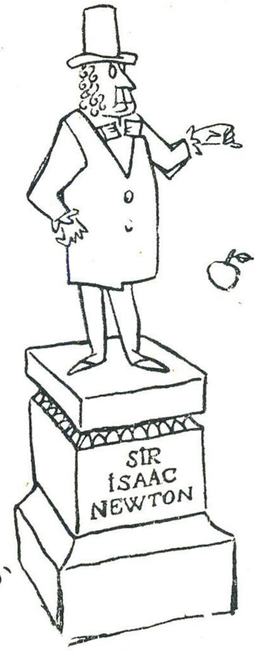

YAZISIZ

YAKINDOĞUDA TİCARET

Siyasî Ata Sözleri

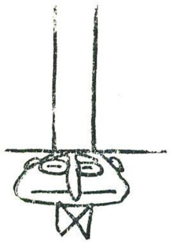

B

BABA bilgisiyle adam siyasi olmaz.

BAĞLI muhalefete tavşanlar bile saldırır.

BAKMA ile usta olunsa muhaliflerin mecliste olması gerek.

BALIK ağa girdikten, siyasi koltuktan düştükten sonra aklı başına gelir.

BALIKLA parti baştan kokar.

BALIK tavada, tavşan ovada, geveze muhalif kodeste.

BALTA değmedik ağaç, lâf değmedik iktidar olmaz .

BAŞINI muhalefete vurmadıkça akıl başa gelmez.

BELÂ ile muhalefet geliyorum demez.

BELLİ düşman gizli muhaliften iyidir.

BEN çekeyim cefayı, iktidar sürsün sefayı.

BERBER berbere benzer ama iktidar iktidara benzemez.

BİR bulut ile kış, bir muhalif ile muhalefet olmaz.

BİR MUHALİF kırk muafıkı bozar da kırk muvafık bir muhalifi düzeltemez.

BİR fincan kahvenin kırk, bir partinin 27 yıl hatırı var.

BİR insanı tanımak için yol arkadaşlığı etmek, partiyi tanımak için iktidara getirmek lâzımdır.

BİR kere aldanışta kabahat siyasinin, iki kere aldanışta kabahat halkın.

BİR koltuğa iki parti sığmaz.

— ŞEREFE

Bir Adam Yaratmak

Nakleden : OHA
Karikatürler : Bedri Koraman

Milânolu bazı kimseler Profesör Lucio Benaldiye rastladıkları zaman hep aynı şeyi düşünürlerdi. Bu pek sayın ilim adamının doğum burcu muhakkak ki 22 ayar altındandı. İster oküz olsun, isterse akrep veya bakire fakat altından olduğu şüphesizdi. Gerçi sonradan bazı mali sendelemeler dolayısiyle, hükümet Gökyüzündeki bu altın öküz yahut bâkireye dahi el atmış olabilirdi. Ama, profesörün doğduğu tarihte yüksek iktisadi politika diye bir şeyin bilinmeyişi, burcunun o zamanlar emniyetde bulunması hususunda bir teminat sayılırdı.

Milânolular profesöre rastladıklarında burcu ile beraber iki şeyi daha düşünürlerdi. Genç karısı Angelina Bendaldi ve kızı Pia Bendaldiyi. Bu isimleri taşıyan her iki dişi yaratık da kendilerini gören kimselere günlük hayatın bir boks maçından farksız olduğu gerçeğini unutturacak kadar güzeldiler. Diyelim, bir manavın önünde anne kız ile karşılaşmıştınız. Gözünüze ilişen fiat etiketleri size vız gelirdi. İnsan sebzesiz meyvasız da yaşıyabilir diye yüksek duygularla evinizin yolunu tutardınız.

Yahut siz kasaptayken onlar sında yolunuza çıkarlardı. Şöyle kaza kabilinden içinden çıkması muhtemel paslı bir jiletle ölümünüze sebebiyet vermiyecek ekmek arıyordunuz. Elleriniz dolaşır, ekmeği unuturdunuz. İşte bu anne kız o derece güzeldiler. Onlar gördükten sonra otobüste, metroda ayağınıza bastıklarını, itilip kakıldığınızı unutur hattâ duyamazdınız. duymazdınız. İçinize, etsiz, ekmeksiz, sebzesiz de yaşanabileceği hususunda pembe, parıl parıl ulvi duygular dolardı.

Hakikaten de, profesör Lucio Benaldi'nin altından bir burcu olduğu kanaatını vermeğe bu iki güzel yeterdi. Oysa ki, bunların yanı sıra taşıdığı ilmî unvanlar büyük şöhreti ve sonsuz serveti vardı.

Karısını ve kızını çok seviyordu.

Üstelik bir az da ilerlemiş yaşının sebebiyle fazla kıskançtı. Hani, yaşı ilerlemiş dediysek çok çok 62 yaşındaydı. Daha yukarı değil. Karısı Angelina ise, bu baharla 38 inci defa bademlerin çiçek açmasını idrak ediyordu. Profesör Benaldi sosyete hayatı denilen rahatsız kımıldanmaları sevmezdi. Ahbab seçerken de karpuz alıyormuşcasına titiz

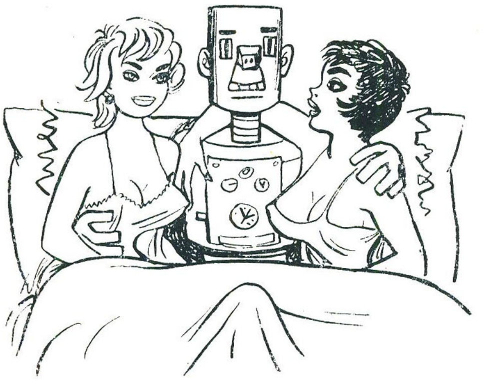

BAZAN PROFESÖR BİR ENDİŞEYE KAPILIR GİBİ OLUYORDU

girmişti. Saatlerdir yarım kilo kıymayı veresiye alabilmek için insafsız kasaba yaşamak hakkınız babında çektiğiniz akademik konferans suya düşerdi. Varsın eve et girmeyiversin. Belki de bir fırın kapıdavranırdı. İyi karpuzun ne kadar seyrek çıktığını bilirsiniz. Bu sebeble ahbabları da pek azdı. Her tarafa karısı ve kızıyla beraber çıkardı. Kadınlarımız ya çok ateşlidir, ya da çok namuslu Milânolular, henüz Madam Benaldiyi sınıflandıramamıştı. Ev bir kaleden farksızdı. Dışardan kolay girilemediği gibi içerden de çıkılamazdı.

Zaten profesör son zamanlarda fazla meşguldü. Senelerden beri üzerinde çalıştığı robot - adamın bitmesine bir şey kalmamıştı. Bu robot - adam o güne kadar yapılmış olanlardan farklıydı. Düşünecekti, hissedecekti, konuşacaktı. Sizin anlıyacağınız, rey vermek hariç bir vatandaş ne yapıyorsa o da yapacaktı. Büyük gün geldi. Gazeteciler, foto muhabirleri yâni dünyanın gözü ve kulağı eve üşüştüler. Profesör sustu. Bütün beyanatları robot - adam verdi. Aslına bakarsanız, böylesi daha da iyi oldu. Çünkü robot adamın gerek ifade tarzı gerek şivesi profesörden düzgündü. İsim koyma merasimini yaptılar. İsmi profesörün kızı verdi. Gözleri parlıyarak:

Candy, Benaldi ailesine katılmıştı. Kâfir fena halde yakışıklıydı da... Bazan profesör bu hususta bir endişeye kapılır gibi oluyordu. Evde iki tane genç ve güzel kadın vardı. Fakat endişesi uzun sürmezdi. Kendi yarattığı canlı ona ihanet edecek değildi ya? Zaten robot adama namuslu davranmasını sağlıyacak bir mekanizma koymuştu. Bu, onun en büyük keşfiydi. Candh'nin namus mekanizması bazı zembereklerle boş ve beyaz bir kâğıda bağlıydı. En ufak kirli bir hareketiyle oynayacak zembereğin ucundaki grafit, boş kâğıda çizgiler çizecekti. Bunu kimseye söylememişti.

Bir gün profesör hastalandı. Ağır ve iki taraflı zatürrie'ye tutuldu. Tam iki ay kendini bilmeyecek şekilde yattı. Bu zaman zarfında karısı ve kızı sırayla baş ucunda beklediler. Candy üzüntüyle odasına kapanmıştı. Dışarıya çıkmıyordu.

DİYELİM BİR MANAVIN ÖNÜNDE ANNE KIZ İLE KARŞILAŞTINIZ

— Candy, olsun dedi. Çok şeker şey zaten. Tabiidir ki günün modasına uyulup, isim verilirken robot adam'ın kafasında bir de şampanya şişesi kırıldı.

Lucio Benaldi'nin muvaffakiyetini beyaz perdede, televizyonda bütün dünya gördü. Gazeteler onun için ilâveler çıkardılar. Zaman hızlı şeydir. Bir gün gelip Candy unutuldu. Şimdi herkes 18 yaşında Palermolu bir yosmanın göğsünün ölçüsüyle uğraşıyordu.

Fakat tıp denilen nesne tuhaftır. Hata yapacağı da tutar. Profesör iyileşti. Artık evin içinde dolaşıyordu. Bir gün aklına Candy'nin namus kontrol mekanizmasına bakmak geldi. Laboratuara gidip, beyaz gömleğini giydi. Candy merakla onu seyrediyordu. İlim adamı bir bahaneyle Candy'i masaya yatırıp göğsünü açtı. Ve düşüp öldü.

Beyaz kâğıt bir karalama defterine dönmüştü.

DERLEYEN : ESKİCİ

Dallarla yaprakların kıvrık büküntülerle birbirine sarılıp bir araya getirdiği çiçek kümelerinin sıralanışlariyle kenar sularını, üst üste koyduğu sıraların düzenlenişiyle büyük sathını bezediği masa örtüsü güzel mi güzeldi.

Şahap Sıtkı
(Gün görmiyen sokak) Tef. 31
Zafer — 10/12/1955

★

Yaşım 30, kilom 75, boyum 1.75, sarışın elâ gözlüyüm. Gayet saf bir kimseyim. Muhitimdeki insanlar beni saflığımdan dolayı istismar ediyorlar. Beni evlât gibi benimseyecek bir ana veya babaya ihtiyacım var. İsteyen hakkımda tahkikat yapabilir

Adresim:
Ahmet Özdemir
Cumhuriyet Cad. No. 14

Harman — Sayı : 152

★

İnsan olsun hayvan olsun dünya mahlûkatında ruh bulunmasının esas sebebi, gökyüzünün en uzak taraflarında, âedta başka bir mekânda kademe kademe her biri kendi seviyesine göre makamlarda ikamet etmekte bulunan ruhların mektebe gitmelerini temin etmek içindir. Her halde herbiri kendi ilmine göre ruhların ikamet etmekte bulunduğu bu esrarengiz ülkede mektep olmasa gerek ki, kimi ana mektebine, kimi ilk, kimi orta okullara, kimi liseye, üniversiteye gitmek üzere dünya mektebine kaydolunmaktadırlar.

Parapsikolojistlerin bu kanaatine göre herhalde en aşağı kademedeki ruhlar — insan hariç — dünya mahlûkatının en küçük ve iptidailerinin kalıbına, daha yüksek kademedeki ruhlar ise insanların vücuduna girerek, bu kalıp ve vücutta kaldıkları müddet zarfında — artık ne kadar zaman için kalacaklarsa— tahsillerini ikmal ederek ayrılırlar.

Zafer — 10/12/1955
Dr. İzzet F. Oykam
«Ruhumuzdan Çizgiler»

MÜFETTİŞ — RESİMLİ ROMAN — HAZIRLIYANLAR : BÜLENT ORAN TURHAN SELÇUK

7 — Sade başhekimin değil, hakimin de başı dertteydi. Vali, «Azizim hakim efendi, sizin mübaşirleriniz de bekleme salonunda kaz büyütüyorlar. Evet, takdir ediyorum, kaz muhterem bir hayvandır. Fakat kanunlarımız nedense Adliye Sarayında hayvan beslemeğe müsaade etmiyorlar. Sonra, çamaşırlarınızı da orada kurutmanız doğru değil.»

8 — Hakim haklıydı. Kaz beslensin veya beslenmesin, kanundaki maddeler hangi havayı çalarlarsa çalsınlar, suçlu daima rüşvet vaziyetlerine göre ayarlanıyordu. Baş mübaşir de, vali hazretlerinin ikazlarından hbersiz, Almanca bir kitaptan çıkardığı plânlara göre son sistem bir kuluçka makinesi yapmağa çalışıyordu.

9 —Vali, «Sonra siz müdür bey», dedi. «Okula biraz çekidüzen vermelisiniz. Öğrenciler bütün gün bahçenizi çapalamaktan başka iş görmüyorlar. Bir müfettiş, öğrencileri kitapların başında görmek ister.»

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

MÜFETTİŞ — RESİMLİ ROMAN — HAZIRLIYANLAR: BÜLENT ORAN / TURHAN SELÇUK

10 — Vali hızını alamamış, hazır fırsat çıkmışken, kendi çocuğu için», aşağı babası kadar aptal bir oğlan» diyen profesöre yüklenmeğe başlamıştı. «Hele o bunak profesör, kürsüye çıkınca neden tepinir durur anlamam. Tarih dersinde, sıra İskendere gelince öyle bir coştu ki çatıyı alev sardı zannettim. Herifcioğlu heyecanla sandalyeyi kaptığı gibi yere vurdu. Evet, İskender bir kahramandır, onu kabul ediyoruz, fakat devletin iskemlelerini kırmak milli hazinemizi fakirleştirmekten başka neye yarar ki»

11 — Valinin yeğeni, «Madem ki tehlike var, bir tedbir almalıyız», dedi. Emekli albay, tehlikeden kurtulmanın en iyi çaresinin, onu, bir tahtakurusu gibi ezmek olduğunu söyledi. «En kestirme yol bir fırsatını kollayıp müfettişi öldürmektir. Ufacık bir kaza hepimizi kurtarır. Bir yenisi gelinceye kadar da rahatımıza bakarız.» dedi.

12 — Tehlikeden haberi olmayan posta müdürü, keklik avında ıslanan çizmelerini ocağın üzerine koymuş, büyük bir vazifeşinaslıkla mektupları okuyordu. Anastasyanın, teğmen Fedora yazdığı mektubu tam beş defa tekrarlamıştı. Posta müdürünün, bilhassa aşk mektuplarıyla içinde para yollanan mektuplara karşı büyük bir merakı vardı. Bir memur, «Sizi vali çağırıyor» deyince, bu vakitsiz davet onu şaşırtmıştı.

(Devamı var)

BABANA SOR

İŞİN İÇİNDEN KENDİ KENDİNE ÇIKAMAZSAN BABANA SOR.

H. MATİSSE

BENİ UNUTTU MU?

B. Sayıneroğlunu Tanıroğlu (Bilecik) — Bir kızla üç senedir sevişiyorduk. Bir gün bana «Ben seni unutursam ne yaparsın?» dedi. Acaba unuttu mu dersini?.

Kendi kendinizi böyle sebepsiz üzüntülere kaptırmaya ne gibi bir saikle karar verdiniz? Düşünün bir kere o sizi unutsaydı siz onu unutur muydunuz? Bu kadar egoist olmayın. Egoist derken aklıma bir fıkra geldi.

Bir gün meşhur şair Hüseyin Osman karısına «Akşama köfte yap» demiş. Zavallı kadın bin bir güçlükle kasaptan kıyma alarak kocasının arzusunu yerine getirmiş.

Hüseyin Osman eve gelince karısına «Atıfet, köfteyi yaptın mı?» diye sorunca karısı «Evet hem de senin çok sevdiğin salçalı köfteden yaptım» diyince Hüseyin Osman hiddetle «Ben sana salçalı köfte mi yap dedim» demesin mi.

DÜNYANIN EN ESKİ ÇAKMAĞI KİMDEDİR?

Mehmet L. (Adana): Benim en çok merak ettiğim şey, dünyanın en eski çakmağının kimde olduğudur. Bunu biliyor musunuz.

Bu sualinize cevap vermem için kütüphanede ve hırdavatçılar içinde tam iki hafta dolaştım fakat en nihayet buldum. Şimdi dinleyin. Efendim, dünyanın en eski çakmağı 18/4 tarihinde Gaskonya prensi Ahmet Meraki'ye Çiçek pazarında hediye edilmiş olup, hadiseden 6 gün sonra metresini Yusuf Vehbi ile yakalayınca kızıp çakmağı otelin penceresinden atmıştır. Bu hadiseden haberdar olan esk imaliye vekillerimizden Şemsettin eniştesine bir mektup vererek Amerikalı çavuş Condan çakmağı alması için Gülhane parkına gitmesini söyleyince eniştesi çakmağın tamirde olduğunu hatırlatmıştır. Diğer taraftan Yeni Ginede günah çıkaran Sofia Loren çakmağın kendinde olduğunu Giresun vapuru ikinci kaptanı Kemal'e söyleyince hükümet tarafından II. konsül Eşret Şefik tarafından Spor ve Sergi sarayına davet edilerek çakmak kendisine iade edilmiştir. Fakat bütün bu hadiselerde parmağı olan Zeki ve arkadaşı Arap Cemal çakmağın kendilerinde olduğunu inkâr edince asıl sahibi bunu kabul etmiş ve çakmağı Arap Cemale hediye etmiştir. Bu çakmak halen Arap Cemalde olup en eski çakmaktır. Mamafih ondan daha eski çakmaklar Mısırçarşısı kapısında satılmaktadır.

DOLMUŞA BİR ADAM

FİLLERE VE EŞEKLERE DAİR

Yazan : Refi Cevat Ulunay

Dünya yeni seneye girdi, tarih bu ya, (Fil Hamdi) de hapishaneye girdi. Zavallının tevkif edilecek kadar da bir suçu yokmuş. Fakat bir kere Polis nezaretinden kaçtığı için hakim, mahkemesinin mevkuf olarak yapılmasına karar vermiş. Pek kısa bir zamanda kendinden bahsettiren bu adamın (Fil) lâkabının da ona bir sempati yarattığına ihtimal verebiliriz. Çünkü fil, iri cüssesine rağmen zekâ saçan mini mini gözleri, geniş kulakları, o cüsseye göre nisbetsiz denecek kadar küçük kuyruğuyla pek sevimli bir hayvandır. Fakat kimse fili zekâ timsali olarak ele almaz, (filân adam fil gibi zekidir) denilmez. Fil denince yalnız cüssesine bakılır.

Sultan II. Mahmud devrinin divan şairlerinden Keçecizade İzzet Molla ile Enderunlu Vasıf, Hükümdardan bir ev istemek için bu teşbihi kullanmışlar:

Ey Süleymân-ı zaman! biz iki ehl-i suhaniz
Cismimiz fîl kadar, kısmetimiz mûr kadar
Bu cesâmet var iken bizde sen insâf eyle
Yok cihanda yerimiz, hâne-i zünbûr kadar.

Bizde eski şairlerin boyları bosları malûm olmadığı için İzzet Molla ile Vasıfın iri adamlar olduklarını böyle tesadüflerden öğreniyoruz. Şair Bakiyi de Münif Fehim gayet güzel çehreli olarak tasvir etmişdi. albuki Baki (Karga) lâkabıyla anılacak kadar çirkin bir adamdı, hattâ şair Dudu hanımla evlendiği zaman refiklerinden birinin:

— Tebrik ederiz, Dudu hanım gibi bir nadirei zamane muvaffak oldunuz,

Sözüne:

— Bir addır. Duduyu o kadar uçurma... Onun ne olduğunu ben bilirim.

Yolundaki tarifini işiten Dudu hanım, şu beyitle cevap vermiş:

Bağteten olmuş iken Tûtî gurâba hemnişin
Yine şekvâyı gurâb eyler garâbet bundadır.

Ahmet Vefik paşa da iri ve şişman bir adam olduğu halde şişmanları sevmezmiş. Bursada Valiyken, defterdar, teveccüh göstermediği bir zat için:

— Efendim, demiş, bu zatı neden teveccühünüzden uzak tutuyor ve daima tekdir buyuruyorsunuz?

Vefik Paşa:

— Görmüyor musun? demiş, herif şişman. Şişmanlar domuz olur, ben kendimden bilirim.

Fatihde eski mirasyedilerden bir Fil Ömer bey vardı. Hamama gittiği zaman iki peştemalı birbirlerine dikerler, öyle verirlerdi. Bir defasında o zamanki kupa arabalarından birine nasılsa binmiş fakat bir türlü çıkamadığı için testere ile arabanın yanını kesmek lâzım gelmişti. İri cüssesine rağmen çocuk gibi şakacı bir adamdı. Bir gün sorduk:

— Ömer bey, kaç okka geliyorsun?

— Bilmiyorum, dedi, bir gün bayram yerinde tartılmak için üç ayaklı salıncak kantarlardan birine oturdum. Kantarın ibresi üç defa döndü, sandalya koptu, ben de yere yuvarlandım.

Son günlerde filden sonra kendinden bahsettiren eşekler oldu. Hilton Noel yortusu için terbiyeli bir eşek istemiş. Eşeğin terbiyelisi ne olacak?. Yerinde anırmasını bilsin, küçük ve büyük abdestlerini haber versin... Kâfi. Böylesini buldular mı, bulmadılar mı bilmiyorum. Fakat bizde eşeğe karşı umumî bir aleyhdarlık vardır. Eşeği hakir görürler, adını tahkir makamında kullanırlar. Halbuki öyle adamlar bilirim ki, onlara eşek demeğe dilim varmıyor, eşekden utanıyorum. Eşeğin şahsiyeti vardır. Bütün meziyetleri ise saymakla bitmez. Her şeyden evvel bizim Millî mizah âbidemiz Nasrettin Hoca'nın yarı vefakârıdır. O kadar ki, Hocanın bütün fıkralarında rolü vardır. Bilmem şu fıkrasını hatırlar mısınız:

Nasrettin Hoca dalgın dalgın giderken iki hırsız eşeği çalmayı düşünürler. Yavaş yavaş hocayı takip ederler. Ve dalgınlığından istifade ederek başından yuları, sırtından palanı alırlar. Hırsızlardan biri eşeği alıp götürür, diğeri de başına yuları takar, sırtına palanı alır eşeğin yerine keçer. Yolda bir hendeğe gelirler, Hoca eşeği ikaz için döner bakar ki adam olmuş.

— Eşeğim sana ne oldu? Adam olmuşsun..

— Ah efendiciğim, der, ben aslında insandım. Çocukluğumda çok yaramaz olduğum için babam inkisar etti. «İnşallah eşek olursun!» dedi. Ben de eşek oldum. Anlaşılan çilem dolmuş ki, yeniden insan oldum.

Hoca düşünür:

— Haydi, der, mâdemki aslına rücu ettin, ben de seni azad edeyim, bir daha cahillik etme.

Yuları, palanı alır, hırsızı bırakır ve hemen bir eşek almak üzere pazara gider. Bir de ne görsün?. Kendi eşeği satılığa çıkarılmış, tellâlın elinde dolaştırılıyor. Hemen eşeğin yanına sokulur:

— Ulan, der, sen islâh olmıyacak mısın? Yine ne halt ettin?

Bir fıkra daha. Zamanı evvelde Bağdatda bir herif şehrin güzel kadınlarını toplıyarak bir ev açar. Zevkine düşkün olanlar her gün eve giderek vur patlasın, çal oynasın eğlenirler. Şehrin ortasında bu rezalete tahammül edmiyenler evi bastırırlar. Ev sahibini de şehirden sürerler. Herif yarım saat mesafede bir başka ev açar, yine ticaretine devam eder. Müşteriler de kira eşeklerine binerek çiftehaneye giderler. Yine şikâyetler olur, şehrin kadısı herifi ve şikâyetçileri ihzar eder. Randevucuya:

— Sen yine mahut rezalete devam ediyor muşsun.

— Hayır efem, yalan söylüyorlar. İspat etsinler. Şikâyetçilerden biri:

— Evet efem, şehrin yakınında bir ev işletiyor. Zevk ehli olanlar da eşeklere binip o eve gidiyorlar.

Kadı sorar:

— Ne malûm?

Şikâyetçi:

— Gayet kolay efendim. Kira eşeklerini koyuverin, doğru bu herifin evine giderler.

Herif dâvayı kaybedeceğini anlar; kadıya:

— Sakın bunu yapmayın efem,

— Neden?

— O zaman halk, Bağdat kadısı insanların değil eşeklerin şahadetiyle hüküm ediyor derler...

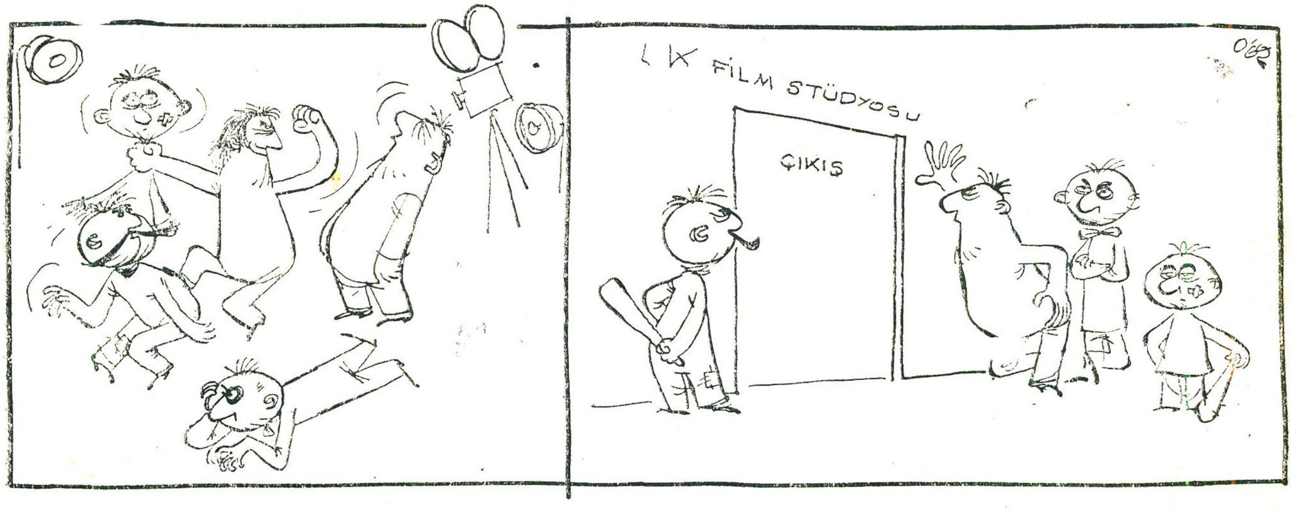

YAZISIZ.

İTHAL MALI FIKRALAR

Rabinoviç bütün güçlükleri yenerek nasılsa bir seyahat müsaadesi koparabilmişti.

Arkadaşları kendisinden sırayla şu karpostalları aldılar.

«Hür Moskovadan selâmlar. 2/10/1955»

«Hür Varşovadan selâmlar. 9/10/955»

«Hür Pragdan selâmlar. 15/10/955

Sonuncu kart Paristen geliyordu:

«Hür Rabinoviç'ten selâmlar. 25/10/955»

★

At yarışına ilk defa gitmişlerdi. Üzerine oynadıkları at kaybedince bir hayli üzüldüler. Biri diğerini teselli etmek istedi:

— Bırak bu düşünceli halini canım, kaybettiğiniz şunun şurasında 20 lira......

— Yok canım, ben onu düşünmüyorum, zaten kazansaydık o atı beslemek bir mesele idi...

★

Utangaç gelin evlenmezden bir akşam evvel karşısına alan güvey:

— Sevgilim der. Sen sevişmesini bilmiyorsun, şimdi sana sırasıyla Kuzenim Joe'nun, Amcam Louis'nin ve kardeşim Theodor'un nasıl seviştiklerini göstereyim.

Ertesi günü güveye kızdan bir telgraf gelir:

«Kusura Bakma, seninle evlenemiyeceğim. Amcan Louis ile evleneli bir kaç saat oluyor.

Akgün Ertem

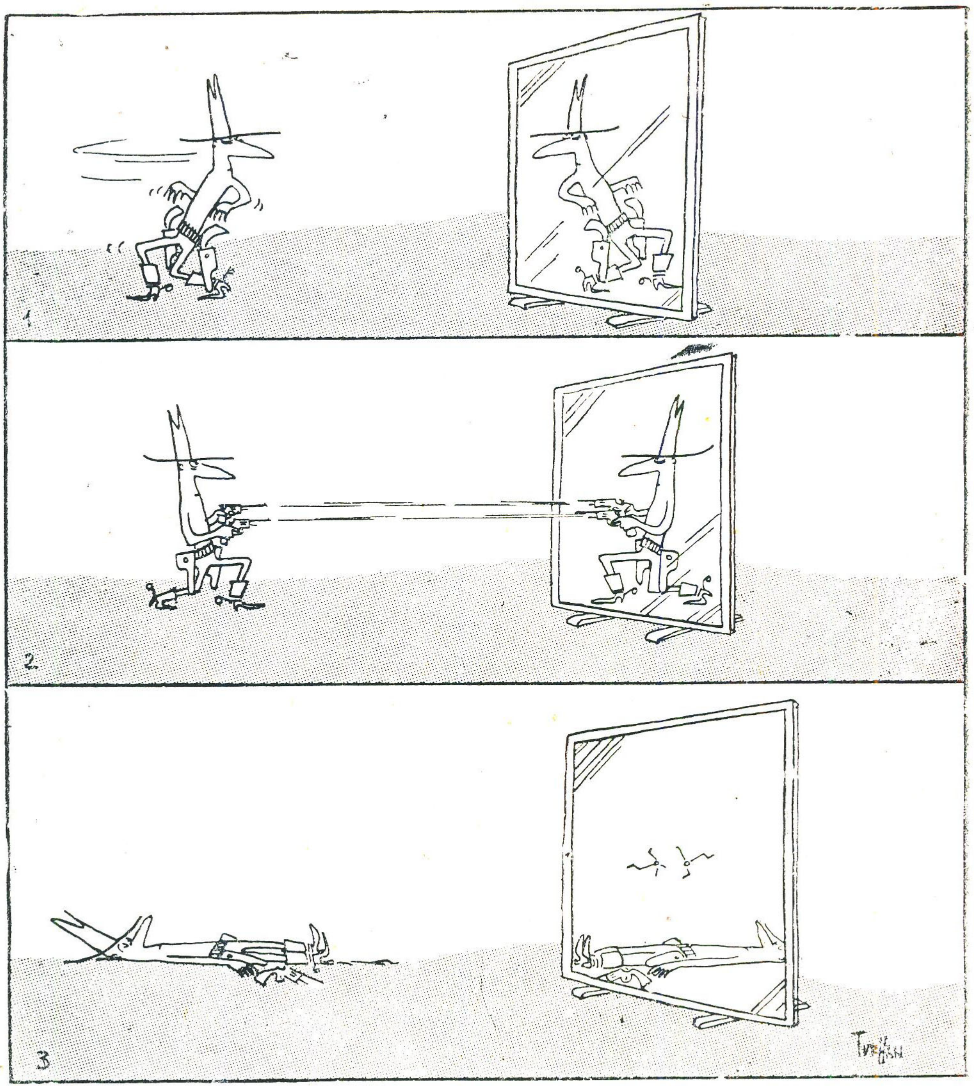

YAZISIZ.

HİKÂYE

MİRAS

ALPLÂÇİN

Ölmüş bir adamı diriltmesi için Allaha yalvardınız mı hiç Ben yalvardım. Niçin mi? Onu kendi elimle tekrar öldüreyim diye... Müteveffa amcam olurdu. Ölümünü üç ayrı sebebe yoruyorlar. Yakın akrabaların teşhisine göre, amcamın erken ölümü, pek muhterem yengemle yaşadığı on dokuz senen kaçınılmaz ve tabiî bir neticesidir.

Doktorların noktai nazarı apayrı. Amcam kalp kifayetsizliğinden ölmüştür. Halbuki, adamcağızda kifayetsiz değil ya, sembolik bir nokta halinde dahi kalp mevcut olmadığına eminim. Yabancı sayılmazsınız. Onun için size rahat rahat söyliyeceğim. Amcamın ölümüne sebeb, alkol isimli eski bir yakınına gösterdiği aşırı muhabbettir.

Zaten başımıza ne gelirse, dost yakın bildiklerimizden gelir. Benim de, Sir Alexandre Fleming'in pensilin isimli icadıyla ilk tanışmama sebep hâlâ unutamadığım Zühal olmuştur.

Amcamın ölümüyle, kederlere garkolacak köpeğinden, karısından ve benden gayrı kimsesi yoktu. Şu var ki, geride bıraktığı milyonları düşünmek kederimizi pek çabuk karaladı. Yani, aydınlattı demek istiyorum.

Fakat hukuk kaideleri, köpekleri mirasdan faydalanacak yakınlar arasında saymadığından Bobi'nin matemi daha devamlı oldu.

Amcamın rahatsızlığından bir kaç ay evvel Selma isminde bir mahlûkla tanışmıştım.

İzdivaç denilen kurt kapanına düşmemek hususundaki gayret ve teyakkuzumu artık kemikleşmiş sayardım. Selma'nın göğüs ve kalça teşekkülâtı o kadar enfesti ki, umdelerimin kemik yapısını bir asit gibi eritip, yok etti.

Gelgelelim kızın biçimsiz bazı alışkanlıkları vardı. Benimle evlense dahi, günde üç öğün yemek ve giyim kuşam gibi huylarından vazgeçemezmiş.

Ona, amcamın parasından bahsettim. Lâkin, henüz amcamın tasarrufunda bulunan bu kalabalık sıfırlı yekûn, kızcağıza müşahhas bir sandöviç almama yaramıyordu ki...

Yapılacak bir şey yoktu. Daha

Ona alâkart bir bonfile nazarıyla..

doğrusu, bir şey vardı: «beklemek».

Oysa ki, «hindyağı», «icra» ve «üvey annem» kadar bu kelimeyi de sevmem.

Arada sırada amcamı ziyarete gittiğimde bana bütün verdiği, nasihat ve öpmem için uzattığı boş eliydi. Her seferinde de:

— Seni düşünüyorum oğlum, derdi. Daima aklımdasın. Meşhur bir şarkının biraz değiştirilmiş nakaratıyla son bulan bu dokunaklı konuşma, ölecek hastaya doktor tesellisi kabilinden bir şeydi.

Ama sen gel de amcama, daima onun aklında olmamın yaşamak için, Selma'nın o enfes göğüs ve kalçaları hakkında iddialarda bulunabilmem için yetersizliğini anlat...

Bu arada, zaten üç kat olan elbiselerimin bir kata inmesi pahasına Selma ile randevularımızı aksatmamağa gayret ediyordum.

Sevgilimden uzaktayken onu, yanındayken de vâdesi geli pde geçmiş olan taksit borçlarımı düşünüyordum.

Ölümünden on beş gün evvel amcamı ziyarete gittim. Masasının başında oturmuş altı haneli bir rakkamı üç haneli bir başka rakkamla zarbetmeğe çalışıyordu. Beni görünce:

— Gel bakalım, dedi. Vefasız. Ama gene de her zaman aklımdasın.

İçlerinde kandan ziyade (Sek Marmara) şarabının cevelan ettiği damarları fırlak elini uzattı. Aç karnına akraba eli öptünüz mü hiç? Hani amcamın değil, Miss 1955 in eli olsa çekilmezdi.

İşlerimin ne âlemde olduğunu sordu. Beli başlı bir mesleğim olmadığından bu soruyu kolaylıkla savdım.

O da, son günlerde pek kârlı bir alışveriş yaptığını söyledi.

— Bu yabancılarda tüccar zihniyeti gelişmemiş. Çocuk gibi adamlar, dedi.

Ve, bir elli liralık koparmak için hazırlamış olduğum edebî nutuk örneğine fırsat kalmadı tabiî...

Açlıktan o hale gelmiştim ki, akşam Selma ile buluştuğumuzda kıza alâkart bir bonfile nazarıyla bakıyordum.

Son 15 gün pardesümü yedim. Bu eskici mesleği erbabı, insanın açlığını yüzünden okuyor galiba...

Amcam için tatlı tasarılar hazırladığım bir akşam, emektar hizmetçileri gelip ihtiyarın ağır hasta olduğunu söyledi.

Fakat biz yetişemeden adamcağız son nefesini vermişti.

O günden bu yana borçlarım bir misli daha artmıştı. Ömrümde mazhar olmadığım bir itibara kavuşmuştum. Alışık da olmadığım bir şeydi bu... Selma'nın aşkı bile daha hararetlenmişti. Alâkamızda noksan kalmış bazı teferrüatı elbirliğiyle düğümledik.

Ve her şey, vasiyetnamenin okunacağı tarihe yani az evvele kadar mükemmeldi.

Herkes, malûûm pozu aldı. Noter öksürdü, aksırdı ve su içti... Sonra vasiyetnameyi açarak hımhım bir sesle okumağa başladı.

Bu öksürüklü sesten çıkarabildiğime göre Amcabey bütün parasını aydaki arsalara yatırmıştı. Satan herif, dönümünü 50 lira eksiğine verdiği için bu kârlı alışverişi kaçırmak istememiş de ondan...

Ölmüş bir adamın diriltmesi için Alaha yalvardınız mı hiç? Ben yalvardım. Niçin mi? Onu kendi elimle tekrar öldüreyim diye... Bu adam da öz amcam oluyor.

Alplâçin

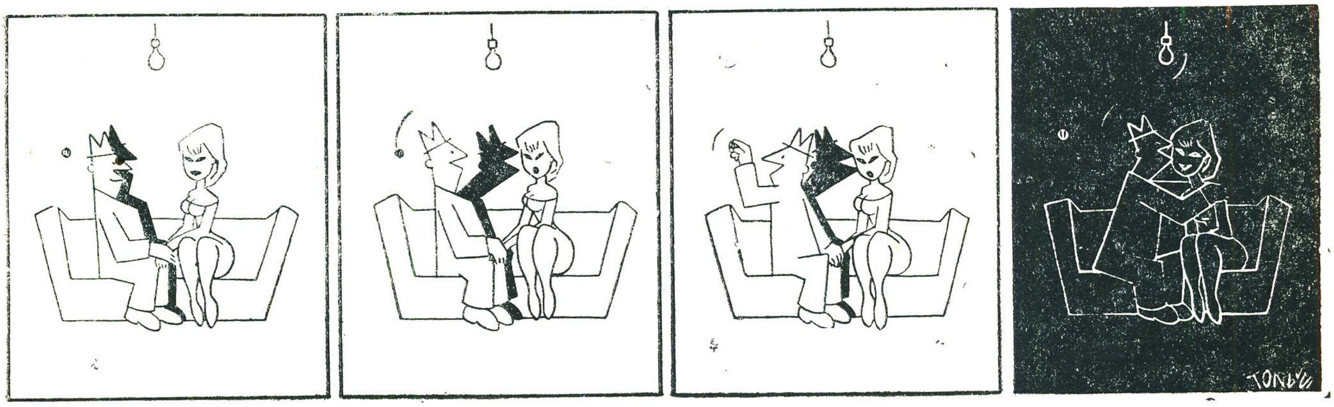

AHMET BEY VE GÖLGESİ

POLİTİK POLİTİKA:

COLETTE BANA DEDİ Kİ !

1

2

3

4

Bazı kimselerin Ankara palas pavyonundan, bazılarının daha yakından, çok kişinin de, sâdece ağızdan ağıza dolaşan ismi ve yaptığı numaraların şöhretiyle tanıdığı Collette'in şehrimizde olduğunu duyar duymaz bir konuşma yapmayı düşündüm. Fikrimi yazı işleri Md. rüne açtım.

— İyi ama, dedi. Hem yerimiz, hem de vaktimiz dar.

— Aldırma, diye endişesini giderdim. Colette, çok daha dar zamana, çok daha büyük işler sığdıran bir artisttir. Daha olmazsa, bu sayı politikaya az yer verip, Colette'le yaptığımız konuşmayı yazarız.

Nitekim de öyle oldu. Ama biz, Colette'le yapılan bir konuşmanın okuyucularımız tarafından daha ilgiyle karşılanacağını ümit ediyoruz. Bazı politik dedikodulardan bile daha fazla bir ilgiyle...

***

Hangi otelde kaldığını yazmıyacağız. Sebebi de, hayranlarının oraya kadar gidip güzel san'atkârı rahatsız etmelerini, daha doğrusu boşu boşuna geriye dönecekleri için kendilerinin rahatsız olmalarını önlemek... Gazetelerin de yazdıkları gibi Matmazel Colette, öyle olur olmaz kimselerle konuşmuyor. Bu işin bir yolu yordamı var. Allahdan, basın mensubini falan gibi lâflarla kendisini görüp, bir kaç sualimize cevap almak mümkün oldu. Ne de olsa Ankara Palasın havasını teneffüs edip, her saat basın mensuplarıyla karşılaşmanın tesiri... Koyu renk, yakası omuzlarına kadar açık bir öğleden sonra robu giyinmiş olan (her nasılsa) Fransız dilberi, saatine bakarak:

— Çok mühim işlerim var, dedi. Size bir on dakika ayırabilirim. Fakat siz sual sormıyacaksınız. Sadece ben istediklerimi söyliyeceğim.

Çâresiz kabul ettik. Başladı konuşmaya:

— Politikayla alâkam yoktur. Fakat kendimi ideal erkek diye bir şey düşünmek zahmetine soksam, o erkeğin mesleğinin politikacılık olmasını tercih ederdim. Ne de olsa bir politika adamının giyimi, hal ve etvarı, cemiyet hayatındaki davranışları, hattâ bir koltuğa oturuşu bile başka türlüdür, daha değişikdir. Giyim meselesine gelince, pek mühimsemem. Zaten mesleğim de giyinmekle değil, soyunmakla alâkalıdır. Bu bakımdan, benim için esas olan güzel giyinmek sa-

BURADA SİYASİ MÜNAKAŞALAR YAPMAK YASAKTIR
-IN QUESTO LOCALE E PROIBITO DISCUTERE DI POLITICA

yılmaz. Aksine, azami derecede güzel soyunmağa dikkat ederim. Sporlardan hoşlandığım, basketboldur. Bu arada, sporculardan da basketbolcuları tercih edeceğim gayet tabiî.. İstanbul'u pek sevmedim. İnsan istediği kimselere, istediği kadar kolay ve istediği yerde rastlıyamıyor.

Sonra da, sözlerine Ankaranın güzel yeşil tepelerinde yaptığı gezilerden bahisle devam etti. Bizim bildiğimiz, Ankaranın tepeleri pek yeşil ve İstanbulunkilere nazaran daha güzel sayılmazdı. İtiraz ettim.

Dudaklarını büktü. Oralarda geçirdiği tatlı anları tekrar yaşar gidiydi:

— Tuhaftır, dedi. Zaten ben, bütün şehirler arasında Baş şehirleri severim. Onların unutulması daha güçtür.

Fırsattan faydalanarak kendisine bir sual sordum:

— Yani siz, her ne sebeptense Ankarayı unutmak istemiyorsunuz... Öyle değil mi?

Güldü. Çırıl çıplak bir gülüştü bu.. O yüzden, neler ifade ettiğini, daha doğrusu bu gülüşle neler duyduğumu pek anlatamıyacağım.

— Yukarıda da söyledim ya... Ben, baş şehirleri severim. Sevdiğim şeyleri de mümkün olduğu kadar geç unutmak isterim. İnsana, bilhassa benim gibi bir kadına sevdiği şeyleri unutturmak için büyük değişiklikler lâzımdır.

Saat gelip çatmıştı. Israr boşuna olacaktı. Teşekkürler edip ayrıldım. Ne diyelim?... İnşallah, Matmazel Colette'e Ankarayı biraz olsun unutturup, İstanbul'u da sevdirecek değişiklikler tez olur.

TİLKİ

5'

YAZISIZ

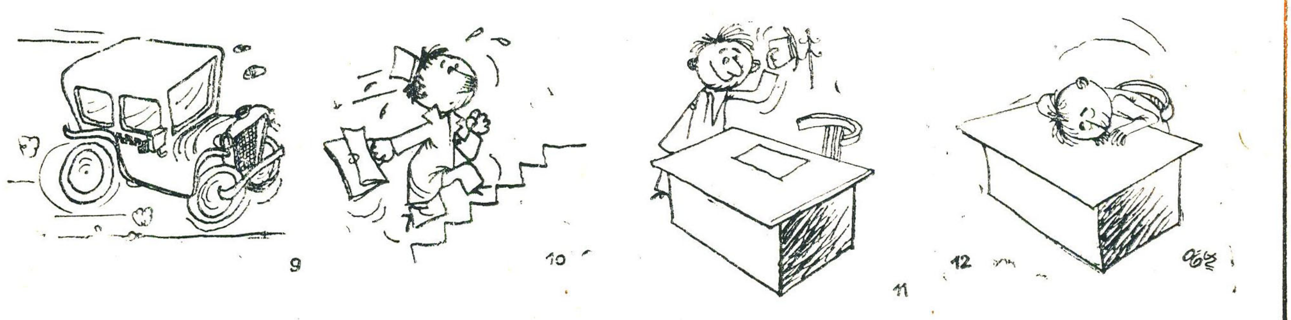

HER HAFTA BİR ADAM

BAHATTİN

Bahattin isim itibariyle uzunboylu görünüş itibarı ile kısa boylu olup, boyu yazın dondurma kışın da boza sattığı için kısa kalmış olan, İstanbulun bütün vapur iskelelerini ezbere bilen, elini pantalonunun cebinden çıkarmayan, uzun boylu bir abisi olduğu için sık sık ondan bahseden, sinemada daima «sigara içilmez» yazısına dik dik bakan günün ekseri saatlerinde arabalı vapur iskelesinde dolaşan, otomobil ve kamyon markaları hakkında geniş bilgisi olan, cebinde daima ekmek bıçağı ile alâkası olmıyan bir bıçak taşıyan gece saat birden sonra evlerin içindeki eşyalar hakkında iyi şeyler düşünmeyen; velhasıl polisi arasıra meşgul eden bir adamdır. Bahattinin kuş besleme gibi garip bir âdeti de vardır.

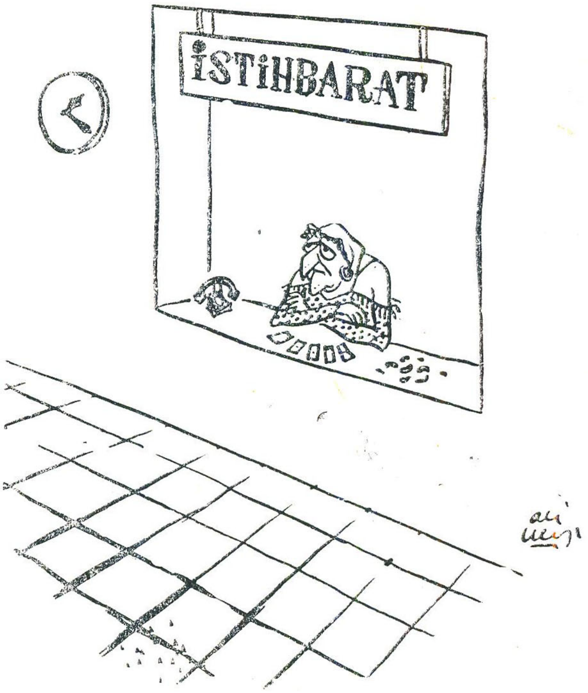

YAZISIZ

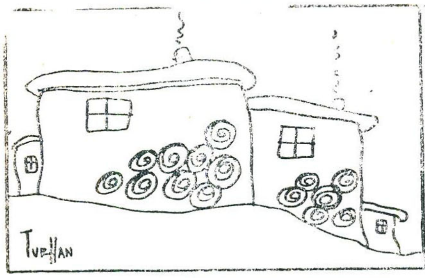

HARARET DUVARI

SU DUVARI

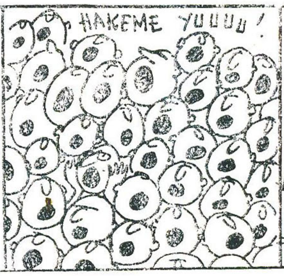

SES DUVARI

AĞLAMA DUVARI

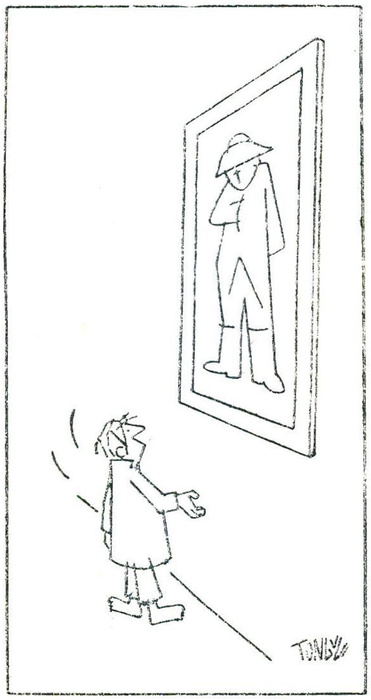

YAZISIZ

Hayırdır İnşallah!..

Anlaşılmıyacak rüya yoktur. Yeter ki net görünüz. O da olmazsa tekrar görünüz.

ÖMER KESKİN — BOLU : Rüyanız daha ziyade ahlâk zabıtasını ilgilendirir. Benim söyliyecek lâfım yok.

B. KEŞ — TOPHANE : «... Bir rüya gördüm abi. Ama rüya diyorum sana. Günlük güneşlik bir hava. Bi paket birinci alıyorum. Sonra ekmek, kaşar peyniri, tahin helvası.. Ekmek pamuk gibi. Dükkân sahibine bi iki buçukluk veriyorum. Geriye bi buçuk kâğıt kalıyor. Zilliği kırıp, atlıyorum dolmuşa. Şoför kıyak çocuk. Efendiden. Tatlı muhabbet ediyoruz. Beni Taksime atıyor. Yarım teklik uzatıyorum. Çok, diyor. 25 kuruş yeter. Caddelerde itişip kakışan yok. Oradan da sinemaya gidiyorum. Bir güzel yerli filim seyrediyorum.»

Anladım. Sen rüya görmüşsün. Rüya bu, tabii. Her şey olur.

ABDULLAH KAÇIRMAZOĞLU — KISIKLI : «Rüyamda Nana'yı gördüm. Sahnedeki kılığıyla idi ama dansetmiyordu.

Eee?.. İnsan, mektubunu daha mufassal yazar be kardeşim. Böyle rüya her zaman görülmez ki...

GÂFUR DAL — MUŞ : «Bir ayı, bir eşek, bir de deve ile beraber oturmuş yemek yiyiyordum. Ferah, temiz bir yerdeydik. Çorbasından tatlısına kadar her şey tekmildi. Geçenlerde bu mealde bir rüya gördüm. Tabirnameleri karıştırdım, yok. Bir de size sorayım dedim.»

Aşkolsun. Hiç gazete okumuyor musunuz? Bir eşek, bir deve ve bir ayının girip girebileceği öyle kibar ve lüks, temiz yer Hilton'dan başka neresi olabilir ki? Yâni, siz bu yakınlarda İstanbula gelip, Hiltonda yemek yemişsiniz. Hadi gene...

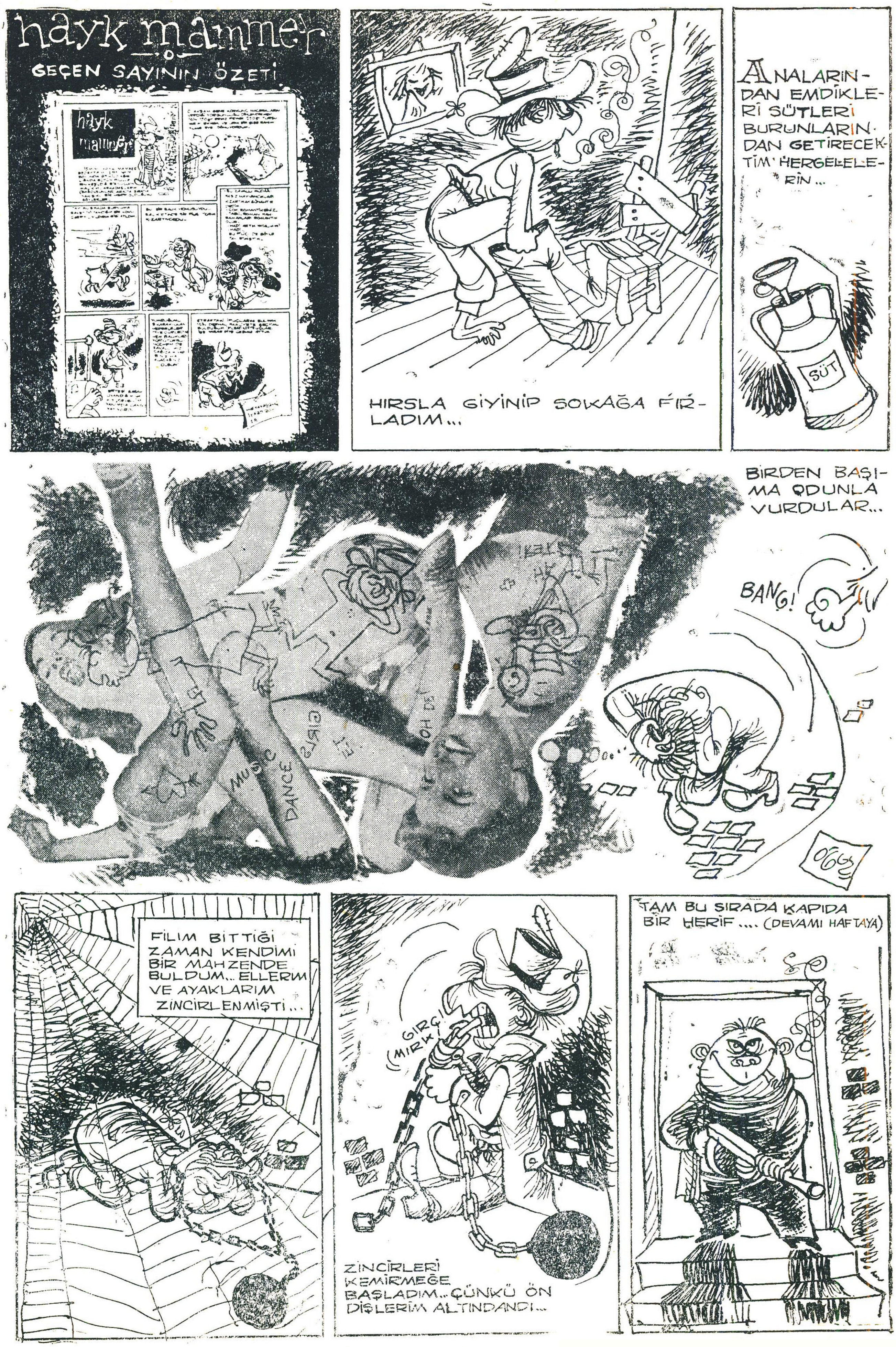
hayk mammer
GEÇEN SAYININ ÖZETİ
HIRSLA GİYİNİP SOKAĞA FIRLADIM...
ANALARINDAN EMDİKLERİ SÜTLERİ BURUNLARINDAN GETİRECEKTİM HERGELELERİN...
SÜT
BİRDEN BAŞIMA ODUNLA VURDULAR...
BANG!
FİLM BİTTİĞİ ZAMAN KENDİMİ BİR MAHZENDE BULDUM... ELLERİM VE AYAKLARIM ZİNCİRLENMİŞTİ...
GIRÇ! MIRK!
ZİNCİRLERİ KEMİRMEĞE BAŞLADIM... ÇÜNKÜ ÖN DİŞLERİM ALTINDANDI...
TAM BU SIRADA KAPIDA BİR HERİF.... (DEVAMI HAFTAYA)

Hazırlıyanlar
HALİT KIVANÇ TALAYER

HABERLERİ EN GEÇ VEREN VE TARAF TUTAN YEGÂNE SPOR SAYFASIDIR.

ANKARALI HAKEM İSPAT HAKKINI TANIMAYINCA... FENERBAHÇE, ADALET KARŞISINDA BOYNUNU EĞDİ

Dolmabahçe, 1/1/1956 (Hususî surette giden arkadaşımız telefonla matbaayı ancak şimdi bulabilmiş ve maç yazdırmağa başlamıştır.)

Fenerbahçe yeni yıla feneri söndürerek girdi. Gece yarısı elektriklerin sönmesi hoştu amma, sarı-lâcivertlilerin saha ortasında fenersiz dolaşması, taraftarlarına ayni derecede hoş görünmedi.

Maçı «idare» etmek üzere Ankaradan bir zat yollanmıştı. Siyah ceket sırtta, düdük elde sahaya çıktığı için kendisini «hakem» zannedenler oldu. Fakat beş dakika dolmadan hakem doksan dakikalık hata stokunu tüketmiş yedeklerini kullanmağa başlamıştı. Hakem (kim demiş) Osman Yeşeren bir ara topu elle tutanın lehine entbol, topu avta atanın lehine de korner vererek İstanbul hakemlerinden daha «formda» olduğunu ispat etti. Fenerbahçe Mehmet Ali'nin valsleriyle Adalete karşı durmağa çalışıyordu. Adalette Büyük Osman Şevki, pardon Büyük Erol mükemmel bir oyun çıkarıyordu. Devre belediye seçimleri gibi sıfıra sıfır bitti.

İkinci devrede Küçük Erol büyük bir gol attı. Fenerbahçeliler buna ancak son dakikada cevap verdiler. Hakemin baştanberi entbollere aldırmadığını görerek topu elle kaleye sokmayı denediler. Fakat Osman Yerşen hakem olmadığını unuttu ve hakemlik yaparak bu golü saymadı. Lâkin Ankarada Meclise sık sık gidip geldiği rivayet olunan Osman Yereşen ispat hakkını kabul etmedi ve Fenerbahçe de Adalete mağlûp oldu.

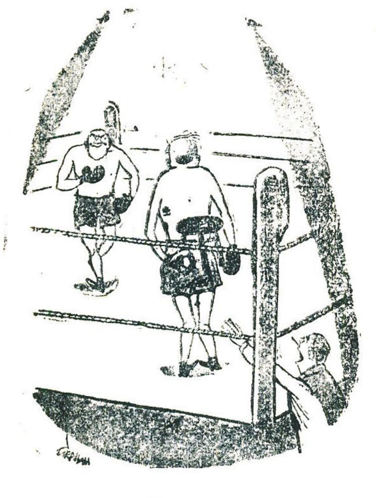

YAZISIZ.

YAZISIZ

MİLLÎ TAKIMIMIZ FRANSAYA ÜÇ TAKSİTTE NASIL MAĞLUP OLDU?

Şanssızlık ve hakemin tarafgirliği yüzünden yenildiğimiz maçta çocuklar güneşi ve kale direklerini yadırgadılar.

Paris, 27 Decembre — (Umumi muhabirimizden)

Bütün dünya futbol efkârı umumiyesinin alâka, hem de ilgi ile beklediği büyük maç evvelki gün «Parc des Princes» stadyomunda yapılmış. (Muhabirimiz Fransada tahsilde bulunan döviz yoksulu bir talebe olduğundan maça gidememiştir. Mâzur görülmesi!.)

Maçtan sonraki şampanya ziyafetinde kafilemiz mensupları ile uzun uzun görüştüm ve karşılaşmaya dair en doğru malûmatı aldım. Bunları geciktirmeden postalıyorum. Ancak pul parası yetişmezse, yarın geçecek olan bizim vapurlardan birinin ateşçisine vereceğim. Elden getirir.

Millî takım kafilemiz Fransanın hava alanında hava aldı, yâni gayet sıcak bir alâka ile karşılandı. Bu alâka maçın oynanacağı «Parc des Princes» yâni «Prensin parkı» nda antreman yapmalarına kadar devam etti. Fransızların sıcak alâkası karşısında, duşların soğukluğunu unutan çıcuklarımız, «Paris fatihleri» olmak için erkenden otellerine çekildiler ve gece sabaha kadar heyecandan uyumadılar.

Maça bermutad bizim hücumumuzla başlandı. Fakat güneşin karşıdan gelmesi, rüzgârın arkamızdan esmesi, sahanın futbol oynamağa müsait bulunmaması, tribün kenarlarında fransızca ilânlar olması, havanın kış değil de, bahar manzarası arzetmesi gibi sebepler, oyuncularımızın bütün gayretini hükümsüz bıraktı. Bu arada hakemi nde tarafgirliğinden bir gol yedik. İspanyol hakemle maçtan sonra konuştum, kendisi de İspanyayı tuttuğunu itiraf etti.

Maçın ilk devresi biterken, takımımız Parti gurubuna dönmüştü. Bu arada takımın en aksayan elemanı Mustafa değil de, en iyi oynayan adamı Coşkun çıkarıldı. Fazla coşkun olmanın zararı bulunduğu siyasetten sonra sporda da bu vesile ile anlaşıldı.

İkinci devre başlarken takımda tadilât yapılmış, Naci sağaçık vekil vekilliğine getirilmiş, Basri de ortahaf vekâletine vekil olarak konulmuştu.

Dalgınlıkla beraberlik golümüzü attık. Sevindik, ikinci gole kadar. Çünkü Fransızlar (B) takımı olduklarını unutup iki gol daha çıkardılar. Bunlar da hakemin yüzünden girdi. Birini elle attılar, ötekinde de otuz sekiz metre ofsayt vardı.

Fransız idarecileri: «Siz hele (B) takımımızı yenin de, (A) kadrosu için öyle konuşalım.» dediler. Bizimkiler işaretle busözü protesto ettiler. Fakat Fransızlar yanlış anladı, «Peki, madem ısrar ediyorsunuz. (A) takımımız antremanlarından birini sizin takımla yapsın.» dediler.

Futbolcularımız vatan hasretiyle yanarak çarşı pazar dolaştılar. Bu arada ufak telefk Paris hatıraları aldılar. Ben iki futbolcumuzla beraber dolaştım. Sonra aldıkları sığmadığı için üç otomobil tuttuk ve otele döndük. Çocukların en büyük üzüntüsü, mağlûbiyet. Hepsi hüngür hüngür ağlıyor, «Ah, diyorlar, bir galip gelseydik. Gümrükte hiç aramazlardı. Şimdi nasıl geçireceğiz bunları?

Antrenümüz İtalyan Giovanni, mağlûbiyetimizi normal buldu, «Eğer baraj sistemiyle oynasaydık...» dedi. Kendisine «Barajdan kime hayır gelmiş ki» dedim. Kızdı, beni bozgunculukla itham etti.

Bu yazının çıkacağı gazeteden iki yollayın da yazıyı kesip Fransızlara göstereceğim. Stada bedava girmek için lâzım oluyor. Hem benim döviz işi için Amed abi hani o mebusa söyleyecekti. Ne oldu? Vallahi gelen futbolculardan aldığım sigaraları idare ediyorum. Ya çocuklar da hakikaten gazetelerin spor sütunlarındaki tenkitleri okuyup sigarayı bırakmış olsalardı, yanmıştım. Benim de bu ay tezim var, eğer verirsem tahsilimi tamamlamama yedi sene kalıyor.. (Affedersiniz sevgili okuyucular, muhabirimizin mektubundan hususî kısımlar da karıştı galiba!...)

İDARECİYE ÖĞÜT

«Ver oyuncunu ellere...
Sür başını yerlere...»

VALLAHİ BİLLÂHİ DOĞRUDUR!

★Avustralya'lı bir kadının, futbol maçı esnasında sakatlanan kocasının yerine sahaya çıkarak, üstelik bir de gol atması, günün mevzuunu bile aşıp, «Dünyanın Mevzuu» haline gelmiş bulunuyor. Bir Avustralya'lı gazetecinin anlattığına göre, bu golün yapılışı şöyle olmuştur: «Topu sürdü... Sürdü.. Sürdü.. Herkesin gözü ondaydı. Ondaydı amma, top yerine, Vezüv gibi ortaya çıkan göğüslerine bakıyorlardı. Kadın şöyle bir silkinince kaleci topun arkasından fırladı... Fakat ne çare!.. Elinde yumuşak bir top kalmıştı... Hakiki top ise filelerle kucaklaşmıştı bile!..»

BU HAFTAKİ LİG MAÇLARI

İNGİLTERE'de :

Yedinci küme lig maçları çok hararetli geçmiştir. Teknik (sanki öbürleri enerjikmiş gibi) neticeler :

Middlesexbrughwxhs sheis wonderful 3, Iloveyou 1, Kissmeagain 4, Yuarhırt 3, Letsgolan 2, Ihavebirpiliç 1, Arsenal 0, Öbür takım 5.

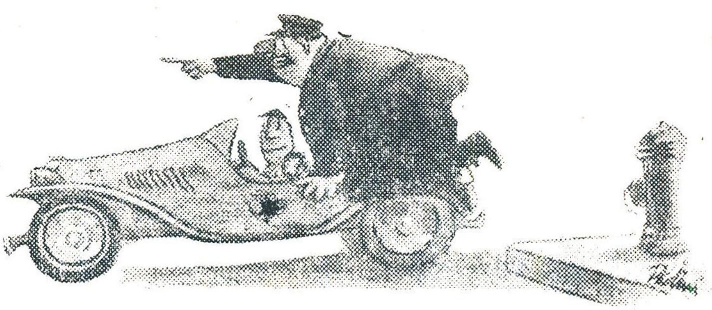

SON SÜRATLE ŞU ARABAYI TAKİP ET!..

YAZISIZ

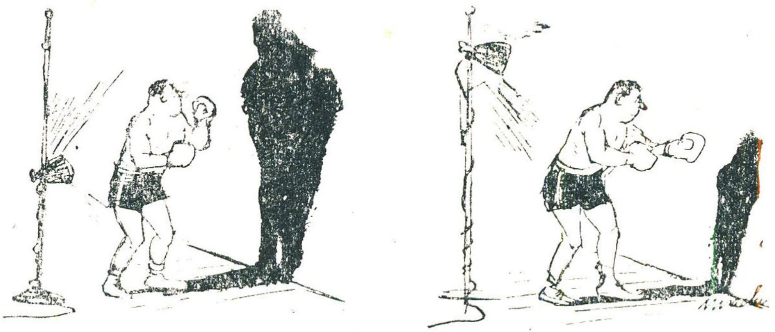

YAZISIZ

Anasına bak kızını bırak.
Babası

Siz size benzersiniz.
Ayna

Ya sen gel yanıma ya mevcutlu getirtirim.
Serkomiser Rıza

Bundan otuz sene evvel bu gün ben yoktum.
Tevellüt Celâl

Bilen yok ki bilmeyenlere söylesin
Cahil

Senin adına ne cinayetler işlendi Şaziye
Hakim Zuhuri bey

Aynı şeye benzer iki şey birbirlerine de benzer mi?
Benzemez

Gözlerini aç efendi
Damlalık

Yeryüzünde hiç bir şey kayıb olmaz
Şapkam nerde?

Her kadın güzeldir
Anlamadım

Sizde mi Britüs. İnsaf edin.
Nurhayat

Ay doğdu batmadı mı?
Güneş

Buradan ebediyete kadar
Lüks koltuk olsun

Gelemem görürler.
Bunun burası Ankara

Hayatta hiç bir şeyi tesadüfe değil bana bırakın
Emanetçi Yaşar

Tarihte büyük kumandanlar belki mağlûp olmuşlardır, fakat galip geldikleri de olmuştur.
Erkânıharp Ali Rıza

Modayı erkekler yaratır kadınlar tatbik eder.
Kristian Dior

Lüzumundan fazla hassasiyet ancak teraziye yakışır **Bakkal**

MEKTUP ÖRNEKLERİ

Biletçi Mazhardan Bayan Makbuleye

Bayan Makbule;

Ben lâfa birinci mevkiye girer gibi giren bir adamım. Geçenlerde 63 Sütlücede 7.20 Üsküdar köprü yaparken biletinizi yırtmıştım. Evet belki hatırladınız. Beni affedin. Biletinizi yırtmak istemezdim lâkin emir böyle...

Şimdi siz bununla onun ne münasebeti var diyeceksiniz. Evet haklısınız. Benimle evlenir misiniz? Göreceksiniz size kucak dolusu gidip gelme bilet getireceğim.

Düşünün bir kere çocuklarımıza 8 yaşına kadar bilet almıyacaklar. Onlar daha sonra paso ile gidip gelecekler. Bütün bunlar sizi ilgilendirmiyor mu? Neden?

Peki ya abonmana ne buyrulur? Ne olur ben de sizin abonmanınız olayım. Makbule hanım. Göreceksiniz, bir kaç gün sonra biletlere zam yapılınca aşkımı red ettiğiniz için pişman olacaksınız.

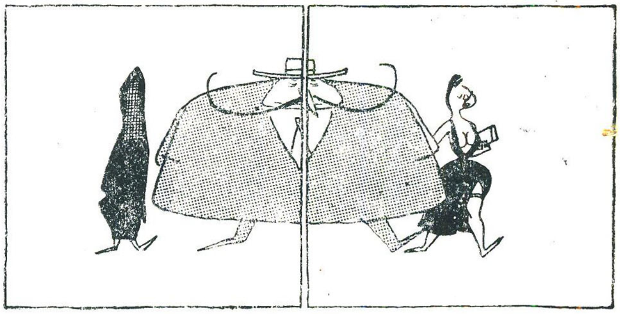

KARISI ... VE ... METRESİ

Ne olursa olsun sizi ikinci mevki biletle birincide oturtmam. Şimdiye kadar aşkımızın hatırı için buna göz yumdum. Peki öyle olsun; bundan sonra siz iskele verilmeden vapurdan atlayın da görelim. Şuna da emin olun aşkımı reddederseniz, size vapurda rastlayınca biletinizi asla yırtmıyacağım. Kendiniz yırtın.

Biletçi Mazhar

SİYASİ ROMAN No. 2

SAYIN MİLLETVEKİLİ MAŞU

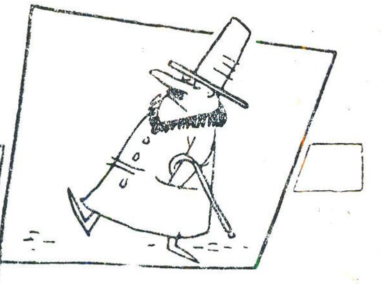

Yazan: Andre Dal

FRANSANIN KANI, MECLİSİN DEHLİZLERİNDEN AKIP BOŞANIR

Gözlerinde sanki bir meydanda imiş de cenazesinin geçeceği sokağın ismini okumak istiyormuş gibi, bir ifade vardı.

— Bayan Antuvanet saat kaç? diye sordu.

Çorap yamayan hasta bakıcı kadın:

— Dokuzu kırk geçiyor Bay Maşu, diye cevap verdi.

— Gara giden oldu mu?

— Evet. Doktor Paris trenine oğlunu göndereceğini söyledi. Yirmi dakika

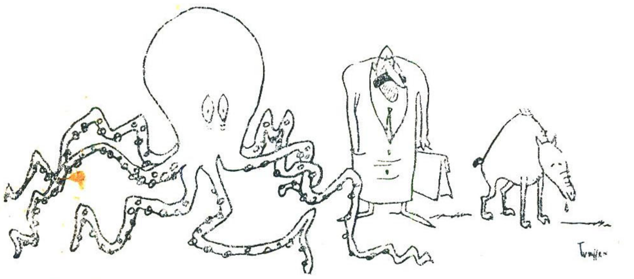

AHTAPOT İLE SIRTLAN ARASINA KORSANIZ ONLARA BÜYÜK İLTİFATTA BULUNMUŞ OLURSUNUZ

sonra, Bay Lüsyen buradadır.

— Telgrafını ver. Bu akşam mı geleceğim, diyor?

— Telgraf sizde. Karyolanızın üzerinde. Yirmi keredir bana aynı suali soruyorsunuz. Hem de bu kadar hareket etmemeniz lâzım. Bakın bugün daha iyisiniz.

— Hayır.

— Nasıl hayır?

Üç günden sonra hangi eve gideceklerini bilen ve şimdiden faturaları hazır bulunan hasta bakıcıların sahte neşesiyle lâtife etti.

— Doktor Bernvil biraz bir şey yerseniz...

— Hayır... Ne kadar nazik davrandığımı gördün... Yirmi dört gecedir, bana hep bunu söyledin; ben de sana inanır göründüm. Nezaket, sadece nezaket... Fakat, bu akşam, hayır diyeceğim... İyi değilim... Gittikçe kötüleşiyorum. Yarın gece tam bu saatte, sen terliklerini bir gazete kâğıdına paket edeceksin ve burada bir mum yanacak.. Bunun böyle olması lâzım.. Fena da olacak değil... Yalnız, daha önce oğlumu görmem lâzım... Çünkü...

Derin bir nefes aldı.

— Belki zaman kalmaz, fırsat bulamam; sana çok teşekkür ederim... Bana iyi baktın... İhtiyar bir hasta iğrenç bir şey olmalı... Ha? Ne dersin?... Şu saçlarımı bir tara, oğlumun karşısına çıkacak halim olsun... Ne de olsa, iyice görünmeli... Yastığı kaldır... Ve beni yalnız bırak... Pencereyi de aç... Geldiğini, ayak seslerini duyayım..

Bundan sonra sokağın gürültüsüne karşı uzanan safi iki kulak kesildi. Sonra, başiyle bir hareket yaptı, alnındaki terleri sildi ve kolarını ileri doğru uzattı. Kapı açılmıştı. Sofada mütereddit iki ayağın parmaklarının ucuna bastığı duyuldu; bir dakika sonra Lüsyen Maşu babasının karşısında idi.

— Baba!

— Yavrum!... Beni çok öpme... Pek kirliyim... Çok ağır hastayım... Seni gördüğüme o kadar çok sevindimki...

— Telgrafını alır almaz trene atladım; fakat, boşuna telâş etmişler... Garda doktor Berney'in oğlu...

— Yalan söyleme yavrucağım!... Sana ne dediğini biliyorum... Bunu ikimiz de bildiğimize göre, bundan konuşmıyalım... Seni gördüğüme çok sevindim... İzin alabildin. demek?

— Evet.

— İşlerin yoluna girdi mi? İşte, ben seni sırf bunun için görmek istiyordum. Sana bir hazine bırakacağım... Sakın kasadakileri zannetme... Orada ne bulunduğunu biliyorsun... Yüz seksen bin frank kadar bir şey... Sana bırakacağım hazine bambaşka... Sana yaşama sırrını öğreteceğim... Sözümü tutacağına yemin et...

HAYATTA ASLA NAMUSLU OLMIYACAKSIN OĞLUM

— Babacığım...

— Bana yemin edeceksin! Elini ver... Hah!... Haydi yemin et!

— Sözünü tutacağıma yemin ediyorum!

— Güzel! Tamam!... Bak evlâdım; sana nasihatim; hayatta asla namuslu olmıyacaksın!

— Babacığım neler söylüyorsununz?

— Evet sana bunları ben söylüyorum... Sana ölüm döşeğimin başında, bunu yemin ettiren benim... Yavrum, şöyle biraz yaklaş, hızlı konuşmak yoruyor, bütün ömrümce çok tecrübe sahibi oldum..

Evet, yavrucağım; bütün ömrümde çok tecrübe sahibi oldum... Hiç bir tutanağım olmasa bile, namuslu insanların hepsinin hakkından gelirdim. Şimdi kabul ediyorum; lâyık olmadıkları halde onlara çok göz yaşı döktürdüm, çok kan kusturdum. Bu zavallılar mahkeme gününü kaçırmazlardı. Her an, her saniye elimn, avucumun içinde idiler. Fakat, hergelelere gelince; onlara karşı bir şey yapamadım... Tek meteliklerini bile almak nasip olmadı... Hiç... Kimsenin göz yaşına bakmıyan ben, onların karşısında ellerim

(Devamı 23. sayfada)

Michel DOUAY

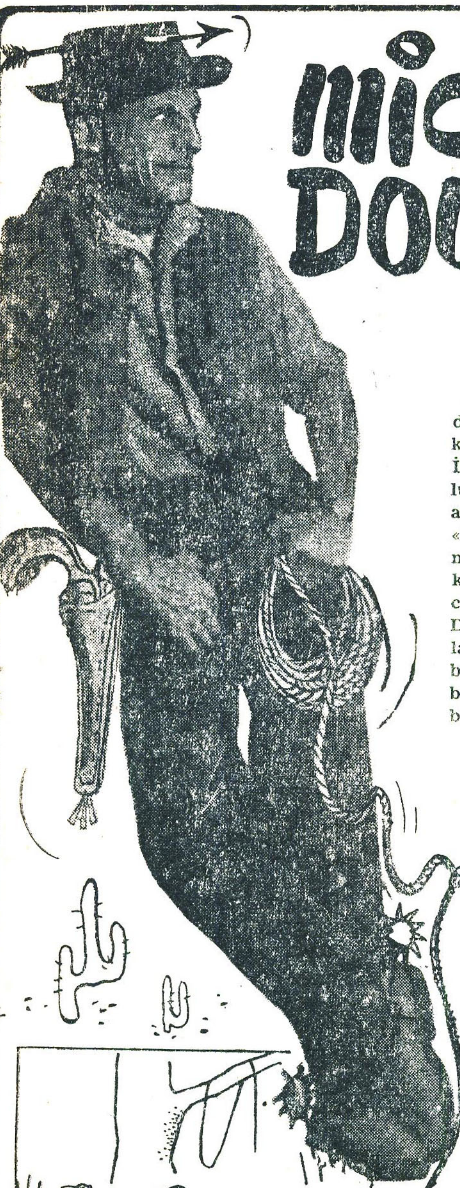

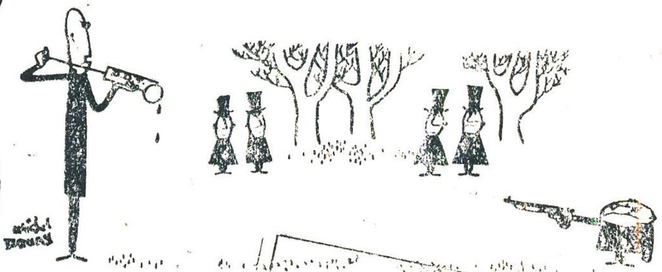

Ünlü Fransız karikatüristlerindendir. Sade ve rahat çizgileri, kuvvetli bir anatomi bilgisi vardır. İkinci Dünya harbi esnasında bulunduğu Stuttgart esir kampında arkadaşlarıyla «Can-Can» veya «Camp-Camp» ismini verdiği bir mizah gazetesi çıkarmış, ilk karikatürlerini orada neşretmiştir. Çocukken bir gemici olmayı düşünen Douay bu arzusunu bir amatör olarak tatmin etmektedir. Büyük burunlu olduğunu kendisi de kabul eder. Fakat sadece fizyonomi bakımından...

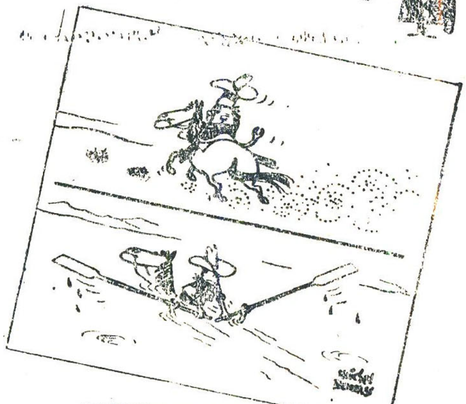

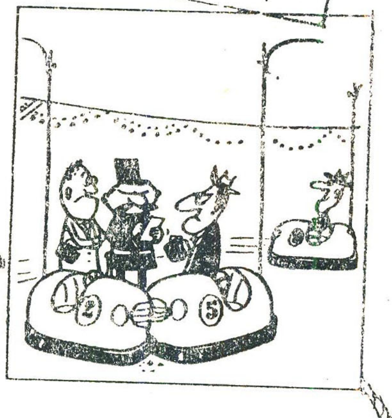

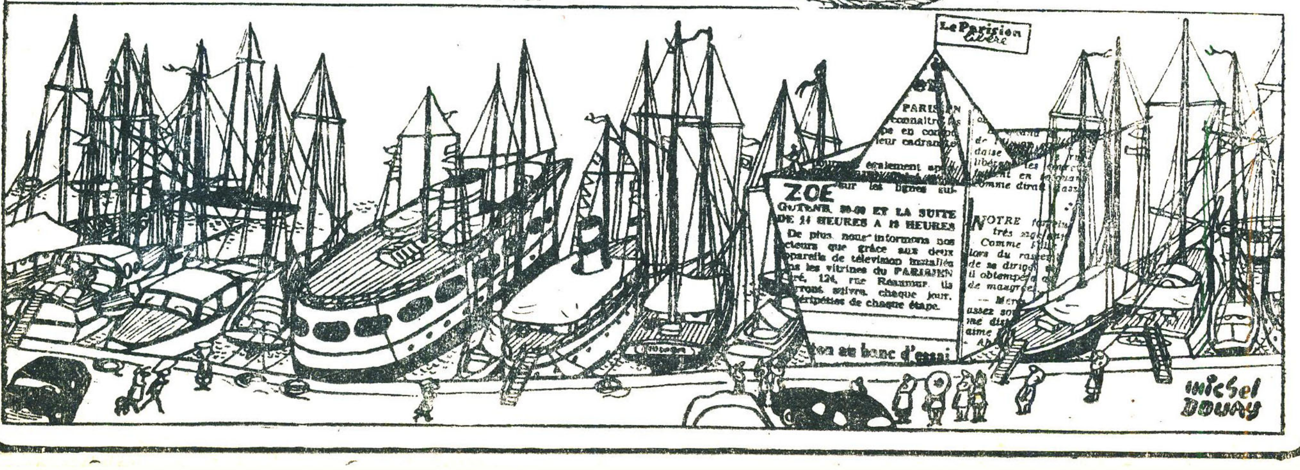

böğrümde kaldı... Bunlara karşı kullanacak silâhım yoktu... Ben değil, bu hergelelere kimse el süremez.. Şimdi anladın mı evlâdım? Bunlardan olmak gerek... Bir hergele, bir dürzü olmak lâzım!... Sana çocukluğumdan tâ düne kadar söylemiş olduğum sözleri unut! Onlar başka bir zamana ait imiş; ne öyle insan kaldı, ne de öyle yaşayış... Bugün haydutlar, haramiler devrinde yaşıyoruz; sen de onlardan biri olmayı vâdettin!... Unutma ki bu, seni çok seven ve daima uzağı gören babanın son arzusudur... Yaşadığın dünyaya uy!... Bunu yapan biz değiliz ki, bir suçumuz olsun!... Aman Yarabbim Sana bunları anlatıncaya kadar ne kadar azap çektim... Evlâdım, dünyada tek sevdiğim insan sensin!... Mes'ut olmanı isterim... Bir hergele olmağa yemin ettin değil mi?

Lüsyen eliyle şöyle bir işaret yaptı.

— Ah! Az kaldı unutuyordum... Sakın bunları hezeyan zannetme!... Allaha bin şükür, aklım başımda... Bu perişan vücutta tek iyi çalışan nokta, beynim... Seni, bunları söylemek için çağırttım... Cenaze merasimini sallamam bile... Kabrimin başında söylenecek söylevi ezbere biliyorum... Fakat herifler milleti traş ederken, tabutuma sokulursan, sana şöyle bağırdığımı duyacaksın: «Oğlum! Sakın namuslu olma!»... Yemin ettin, değil mi? Şimdi, beni biraz yalnız bırak... Bayan Antuvanet'i çağırırsan iyi edersin... İyi bir kadın; şimdiye kadar bir şey araklamadı... Ama, aslına bakarsan, çok hayvan şey!... İnsan fırsattan istifade edip bir şey yürütmez mi?... Haydi güle güle evlâdım!... Geceyi yolda geçirdin, dinlenmen lâzım!...

Hasta bakıcı odaya girerken sahte bir neşe ile:

— Hastamız ama da gevezelik etti, dedi. Bakın ter içinde!... İnsan bu kadar boş boğaz olur mu?

İhtiyar:

— Bu yorgunluk değdi! diyle cevap verdi.. Ama, artık bitti... Bir kelime bile konuşmıyacağım...

Gözlerini kapadı. İşte bu anda, perdelerin arkasına gizlenmiş olan ölüm onunla oynamağa, gönlünü eğlendirmeğe başladı: Ellerini aldı, yatağın üzerinde öteye beriye çekti; bir heykeltraş gibi, ince parmaklariyle, yüzünün hatlarını gerdi, elmacık kemiklerini meydana çıkardı. Alt etti, üst etti; yüz yirmi dakika sonra, bu acı eğlenceden bıkarak, canını alıp defolup gitti.

★

Üç gün sonra, «Mutantan bir cenaze merasimi» tâbir olunan alay Tuluz sokaklarından geçiyordu. Bu hâdise dolayısiyle, bir sürü silindir şapka tozlu kutulardan çıkarılmıştı. Uzaktan seyredildiği zaman, mühim bir merasim tesirini yaratıyordu. Kordelâların genişliği sanki kanun ile tâyin edilmiş gibi birbirine benzeyen, bir sürü çelenk vardı. Allahın en yüksek mahkemesinin karşısına çağırılan icra memurunun cenazesini tâkip edenler, mütemadiyen duruşmadan iddiadan, mürafaadan temyizden bahsediyorlardı. Heyecanlı el, kol hareketleri görülüyor, ceplerden çıkarılan pullu kâğıtlar bir bayrakmış gibi açılıyordu. Mezarlıkta, gözlüğü burnunun tepesine oturtulmuş bir zatışerif merhumun vazifeşinaslığından hak uğrundaki mücadelesinden, tam üç eseri cedit kâğıdı boyunca, bahsetti durdu.

Merasimden sonra, bütün dâvetliler dağılınca Lüsyen Maşu'nun yanında kalan tanımadığı bir adamcağız koluna girerek,

(Devamı var)

«MUTANTAN BİR CENAZE MERASİMİ» TABİR EDİLEN ALAY TULUZ SOKAKLARINDA

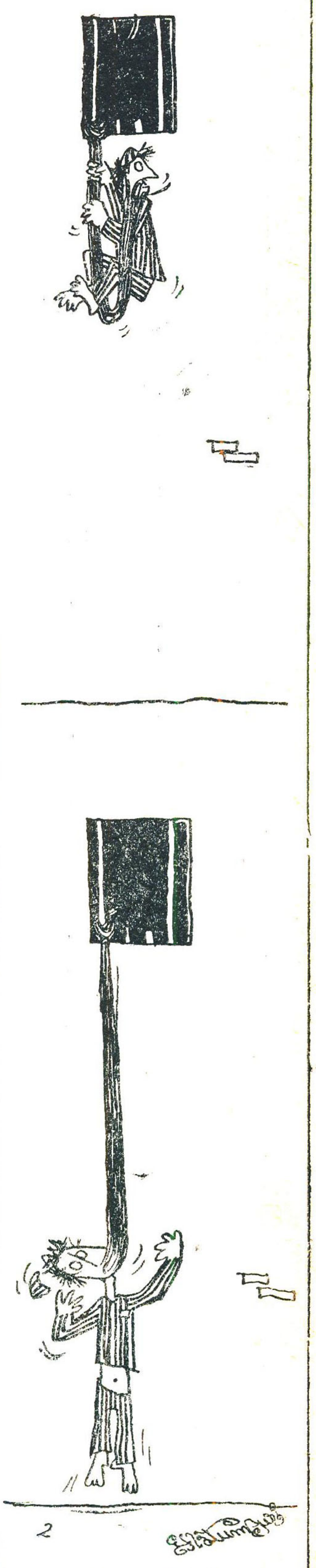

YAZISIZ HİKÂYE

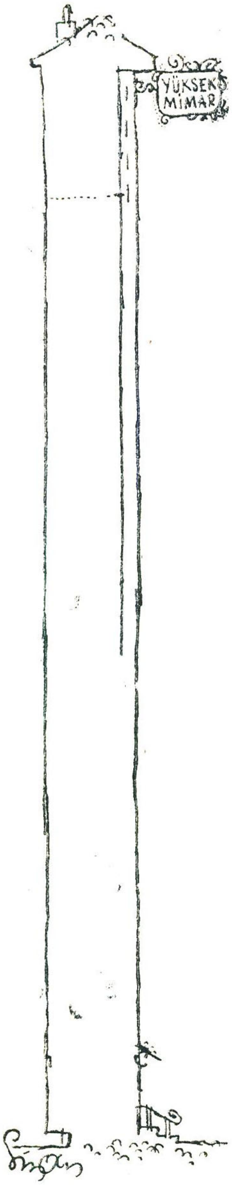

YAZISIZ

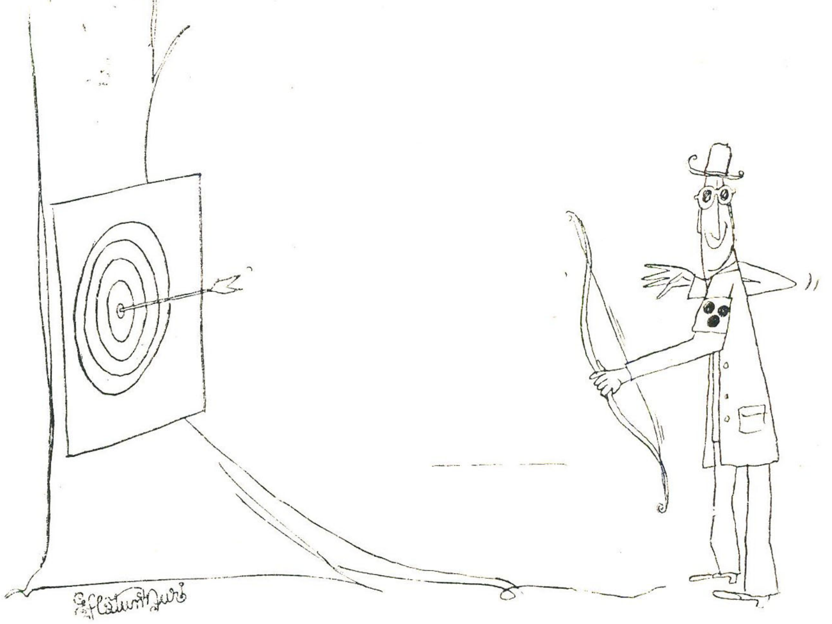

YAZISIZ

BUGÜN NERELERE GİTMEMELİ ?

İKİ NOKTA ÜST ÜSTE : Tarifesi ve tuvaleti lüks olan bu lokale gitmeği düşünüyorsanız, aklınızdan çıkarın. İki noktanın üst üste durduğu bir pavyonda siz nerede duracaksınız?

KLÜP : Aidatınızı ödediniz mi? Ödemediniz. Öyleyse siz oraya gitmeyin, bırakın idare heyeti âzaları size gelsin.

BODRUM : Bir limonata 9 kâğıt. Hem, bardağı da geri alıyorlar. Rutubet de cabası. Muhakkak bodrumda içmek istiyorsanız, kapıcıdan anahtarı alıp kendi bodrumunuzda için.

SİNEMA : İyi fikir.. İyi fikir ya, 6 numaranın hizmetçisinin izin gününü bekleyin.

DAM : Kedi olmadığınıza göre bu mevsimde dama çıkmak yakışık almaz. Kendinizi düşünmüyorsanız Melihayı düşünün. (Meliha da kim?)

LÜTFULLAH BEYLER : Boşuna zahmet edip de gitmeyin. Onlar Muazzez hanımlara gittiler.

MUAZZEZ HANIMLAR : Muazzez hanımlara da gidemezsiniz. Çünkü tanışmıyorsunuz. Sonra kocası Halk Partili.

SAHANLIK : Sahanlığa gidilmez. Oradan geçilir.

OPERETLER :

VALİ DEMİŞ Kİ : Ne dediği, ne diyeceği malûm. Tekrar mı dinliyeceksiniz?

ETYEMEZ KARAKOLU : Şahitlerin bile gitmeğe çekindikleri bir yerde sizin işiniz ne?

SALON KIRAATHANESİ : Maksadınız kahve içmekse, boşuna. Yok sadece konuşmaksa burada konuşalım. Yirmi kuruşunuz cebinizde kalır.

ES : Yahu madem bir eviniz vardı bu saatde sokaklarda işiniz ne?

NUHUN GEMİSİ : Bakın, orası için bir şey demem. Zira ERTEM yabancı değil.

YAZISIZ

EŞEKLİKTEN EŞEKLİĞE

YAZAN:
BÜLENT ORAN
RESİMLER
TURHAN SELÇUK

NO.: 2

Sonra kıskançlık kavgaları başladı. Beni haksız yere, elin şırfıntı eşeklerine ot yedirmekle suçlandırdı. Halbuki ben, otumu daima hesapla harcar, gayri meşru münasebetlerde hiç bir dişi eşeğe tek sap dahi kok latmazdım. Evet, kabul ediyorum, çapkıncayım biraz. Fakat metreslerim aile ocağımın mukaddes çatısına en ufak bir tesir dahi yapamazlardı.

Bütün bunları karımın eşek kafasına sokmanın imkânı yoktu. Çünkü asil bir aileye mensup değildi. Sosyete hayatının tembellikten başka taraflarına aklı yatmıyordu.

Çifte atmasında bile bir bayağılık vardı. Bütün ihtarlarıma, kibarca anırmak yavaş sele olmalıdır dememe rağmen şarkı söylemeğe başladığı zaman yer yüzünde kıyamet kopuyor sanılırdı.

Halbuki ben hakikî bir centilmendim.

Aramızdaki bu seviye farkına, çocuğumuzun üvey ana çiftesi altında ezilmesini istemediğimden katlanıyordum.

Gemiye binileceği günün sabahı annesi bize kahvaltıya gelmişti. Bir gece evvelden gayet güzel kahvaltılık otlar toplamıştım. Bizim kaynananın burnunda, en mühim habercileri bile geri bırakan bir koku alma hassası vardı sanki. Ne zaman dişe göre bir şey olsa şıp diye yemeğe damlardı.

Hanımı kenara çekip:

— Bana bak, dedim, artık çok oluyorsunuz. Annene buranın lokanta olmadığını söyle... Anladık, sana bakmağa mecburuz, ama bir oturuşta koca bir tarlanın otunu mideye indirebilen anan gibi bir kadını da besleyemem.

Hakikaten öyle oburdu ki, bedava bulduğu vakit, karnı tok bile olsa yarım dönümlük bir tarlanın otunu şıpın işi temizleyip bitirirdi.

Fakat kadın milletinde mantık mı olur. Önce en mühim silâhını kullanarak ağladı.

Göz yaşına doymuştum.

Ağlamanın kâr etmediğini görünce, kendisini aylarca karnında taşıyan çok kıymetli annesine, kocası dahi olsam, benim gibi bir serserinin lâf edemiyeceğini ileri sürdü.

Bana acıyarak varmakla büyük bir hata işlediğini, civarın en zengin eşeklerinin bile onun peşinde koştukları halde reddettiğini söyledi. En zengin eşekler... Evet, asildim ama fakirdim. Adı eşeklik tarihine altın harflerle yazılacak olan babam, ailemizin bütün parasını uyuz hemcinslerimizi tedavi uğruna yiyip bitirmişti. Züğürttüm ama çalışkan ve güzeldim. Benim kulaklarımın içindeki tüyleri, benim attığım çiftelerin zerafetini, benim dişlerimin uzunluğunu görüp de âşık olmayan yoktu. Pekâlâ zengin bir ailenin kızını alıp, iç güveysi sıfatiyle sırt üstü yatabilirdim.

YAĞMUR, YAĞMUR, YAĞMUR...

Kendisine bunları anlatmağa kalkınca, münakaşa, anırmadan ayaklara döküldü. Bu arada kayınvaldemin bir dişi kırıldı, sağrısı ve çenesine de ayak ölçülerimi kaydettim. Bir kaynanadan intikam almak için böyle bir fırsat her zaman ele geçmezdi.

Hakarete uğradığı iddiasiyle, beni hükümdarımız aslana şikâyet edeceğini ve sürüm sürüm süründüreceğini söyleyen pek değerli kayınvaldem, karnında başıma belâ olsun diye taşıyarak doğurduğu kızcağızını yedeğine alarak gitti.

Artık hürdüm. Sultanlığa kavuşmuştum. Bekârlığın sevinci içinde çırpınırken de bu tufan meselesi çıktı.

Nuhu sevmez değildim. Tanıdığım insanların arasında muhakkak ki en

TAŞ DEVRİ...

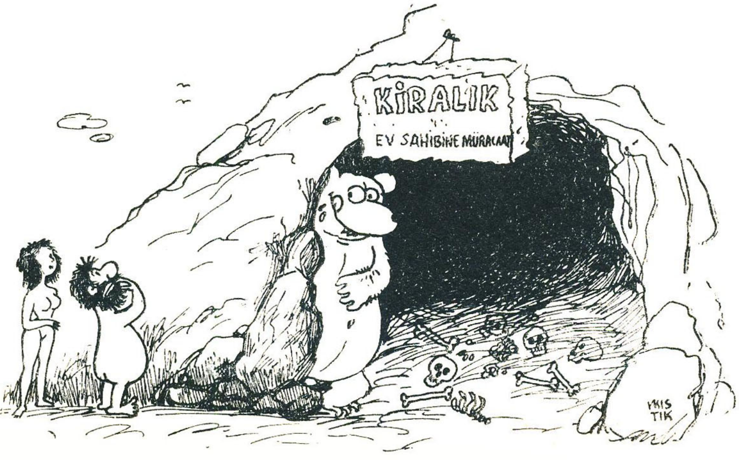

YAZISIZ...

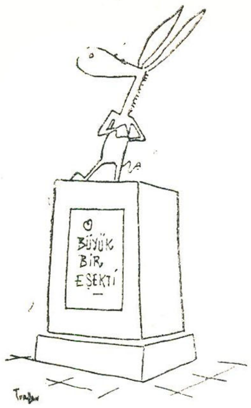

ehlisi idi. Gemiye binmeyi reddettiğim zaman bana:

— Evlâdım, diye hitabetti, neden gelmek istemiyorsun.

«Evlâdım...» İnsanları sevmezdim ama bu evlâdım kelimesi nedense içime dokanmıştı. Cevap olarak, sâdece:

— Canım istemiyor, dedim.

— Peki ama tufandan kurtulmak istemez misin?.

Yaşlı bir adama gereken hürmeti gösterebilmek için:

— İsterdim ama beybaba, diye konuştum, yağmurdan kaçayım derken, doluya tutulmak istemiyorum.

— Geminin üstü kapalı. Doludan fazla müteessir olmaz.

— Tehlike geminin üstünde değil, içinde. Karım var gemide.

Adamcağız, hayatında belâlı bir kadına çatmamış olacaktı ki, sözlerimden bir şey anlayamadı.

— Karın olsun çocuğum, tufanın ne demek olduğunu bilmiyorsun galiba. Tufan...

Benim, ansiklopedik bilgisi fazla bir eşek olduğumun farkında değildi. Tufan hakkında uzun uzadıya traş dinlemektense sözünü kesmeyi faydalı buldum.

— Ben tufanı biliyorum ama, siz karımı bilmiyorsunuz...

(Devamı var)

ADNAN VELİDEN MEKTUPLAR

(Baştarafı 4. sahfada)

«Ben köy yerine alışmamışım, Isdanbul'dan dışarı çıhamam diyerekten mahana düzdü. «Zizi'ciğim» didim. «Bizim köy, senin bildiğin köylerden değildir» didim. «Tavuğu var, ayranı var, üzümü var, soğuk suyu var, ratyosu var. Hiç bi eskik bulunmaz» didim. Gabul itmedi. «Gaç gayme aylık virin?» didi. «Len gızım, izdivaç evlenmesinin aylığı mı olurmuş?» didim. «Helbette olur!» didi. «Len, beri bah» didim. Bizim elimizde, Angara'daki gibi pangonot makinesi yok. Biz, anca, Ziraat pangasından borç alıp da idare ideriz» didim. «Bu sefer gelirken, kefil ilen bin gayme uydurduk. Bi yıl sonra, parti başganından bi mettup daha götürüp, anca bin daha alırdık» didim. Gine kabul itmedi. Bu sefer benim öfkem hızlılandı. «Mademkileyin gabul itmiyecektin, ne zoruna benim paramı haram idiyon?» didim. «Defol burdan Hacı ağa.» dimez mi bana. Eh gayri, bu lâfa, çifte tüfeğnin önünden gaçan domuz bilem, döner, geri gelir. O lâfın üzerine, içerimdeki sevdalık, püflenmiş cenaze mumu gibi sönüvirdi. Bi Lâilâhe çektikten kelli, garının saçından gavrayıncak, dükkânın betonuna Zizi'yi uzatagoydum. Garsunlar goşaraktan beni gavramıya davrandılar. İki yumrukunan iki tepme de onlara teptim. Düdük öttü, candırma geldi. Beş şahidinen garakola vardık. Meğerkim garakolun pulis başçavuşu, Zizi'nin hemşiresi oluyomuş. Esgidenberi araları düzgünmüş. Zizi'yi ganlı ganlı görüncek. öfkeden herifin burnunun sümüğü; ayni Zehra teyzenin balonlu sakızı gibi şişti. Kâhıtı dattiloya dakıncak, yedi cettinin tekmil günahını, çıtır çıtır bana yazdı herif. Bi de barmak basdırdı. İki candırmaynan Cürümeşfut mütteyimuna yolladı. Mütteyimum, tevkifi kesincek mapusanenin Adem baba govuşunun orta yerine vardım.

Dünden beri perişan halim ilen dua idip namaz gılıyom. İnşallah selâmet ilen gurtulurum.

Gardaşım Şaban.. Şincik beni eyi diyne.. Rappim burayı, köydeki Topal Hakkı'ya bilem gostetmesin. Senden en minasip bi gardaşlık irica idiyom. Bizim ocak başganı Cemal beye çabucanak git. Cemal bey bizim tarafın valisine her daim çok bi emirler virirdi. Her bi didiğini o ndakkada yapdıtırdı. Eğerkim İsdanbul'un valisine lâfı geçiyosa, telgırafınan bi emir virsin. Beni burdan muhakkak gurtarsın. Ben gurtuluncek; köye döner dönmez, eşşeğimi sataraktan ona bi teneke duzsuz yağ virmiye, Allahıma yemin iderim.

Gardaşım, bu iyiliği senden her hal bekliyom. Cenâbı Mevlâm, cümle din gardaşlarımnan beraber beni de gurtarsın. Telgrafınan cevabını beklerim, can gardaşım Şaban...

Ernekli Köyü İhtiyar Heyetinin
Üye Azası
Abdurrahim Cingöz

D o l m u ş

Sevgili okuyucularına büyük sürprizler hazırlıyor.
GELECEK SAYIMIZDA

RENKLİ BİR PANORAMA'yı

Orta sayfamızda bulacaksınız

D o l m u ş ' u n

karikatür ve mizah meraklılarına bir hizmeti

İZAHLI KARİKATÜR

sütunu olacaktır.
DOLMUŞ pek yakında yeni bir resimli romanı okuyucularına hazırlamaktadır
Bekleyiniz.

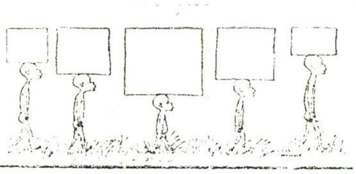

YAZISIZ

— ERNEST, GÖRÜYORSUN Kİ ZAVALLI KIZ DAHA YUKARIYA YETİŞEMİYOR

YAZISIZ

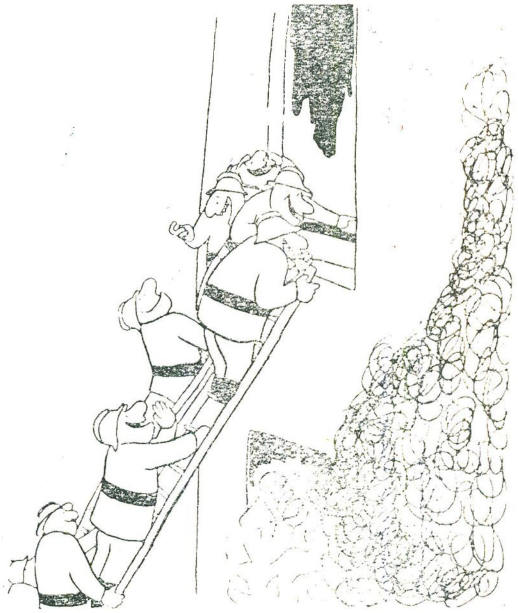

YAZISIZ

dolmuş

HAFTALIK SİYASÎ MİZAH DERGİSİ ★ İDAREHANE: TÜRBE, BABIÂLİ CADDESİ AYDINLIK HAN, NO. 29-30-31-32-İSTANBUL ★ BASILDIĞI YER: İSTANBUL YAYINEVİ MATBAASI ★ KAPAK BASKISI: BASIN REKLÂM MATBAACILIK KOLLEKTİF ŞİRKETİ ★ BU SAYIDA MESUL MÜDÜR: İLHAN SELÇUK ★ KLİŞELER ÖZ-AR KLİŞEHANESİ ★ 23 SAYFA 60 KURUŞ. ★ ABONE ŞARTLARI: YILLIĞI 30 T.L. — 6 AYLIĞI 15 T.L.

dolmuş

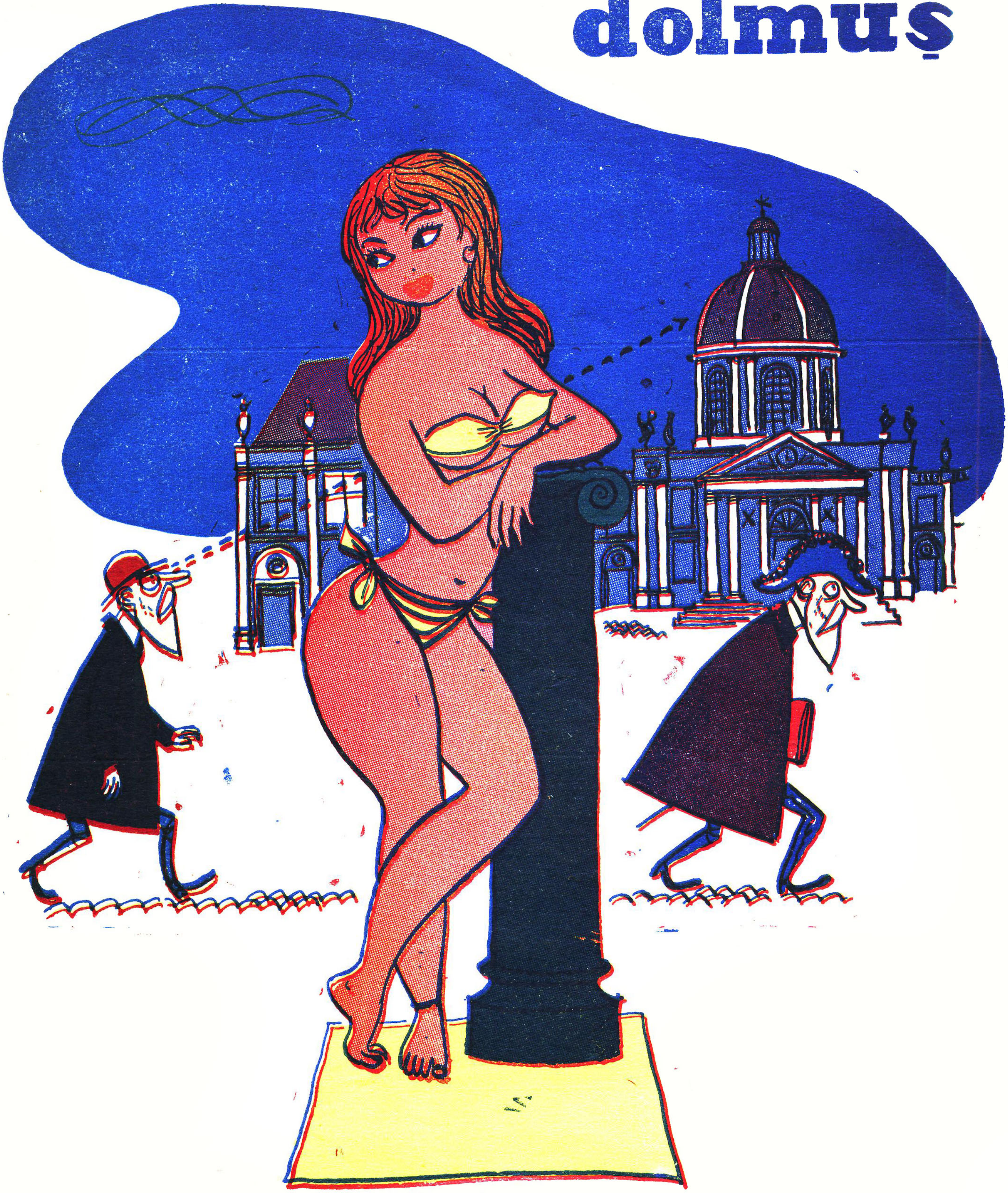

İHTİYAR — ŞU KUBBELERİN YU RLAKLARI İNSANA BÜYÜK ZEVKLER VERİYOR..